

నవతెలంగాణ

28 ఫిబ్రవరి 2021

సైన్సుడే భవిష్యత్తు!

అనంతమైన ప్రేమ కావ్యాలు, అద్భుతమైన జీవన పోరాటాలు, ఎన్నో వ్యక్తిత్వ వికాసాలకు ఉదాహరణలు అక్కడ నిశ్చబ్దంగా కాలంతో పాటు సాగిపోతూనే ఉంటాయి. ఒకే ప్రపంచంలో ఇమిడిపోతూ మరెన్నో కొత్త ప్రపంచాలు నిత్యం పురుదు పోసుకుంటానే ఉంటాయి.

పుట్టుక నుండి అంతం వరకు ప్రతి జీవికి ఓ ప్రత్యేకమైన జీవన శైలి. ప్రతి జీవిటి ఓ ప్రత్యేకమైన పోరాటం. ప్రతి కదలికా ప్రకృతి లిఖంచిన ఓ శ్రీన్మణి. మనసును ఉల్లాసపరచేచి కొష్టుతే, ప్రేమ పూత రాసేవి మరికొన్ని, రోమాలను నిక్కబలిచేవి ఇంకొన్ని. అదొక భావోద్యోగాల పలుకరింపు. ఈ విశ్వంలోని అఱవఱువూ లోనూ నిశ్చబ్దంగా నాగుతున్న శృతి లయల సంగమం.

మనిషి ఉపిలి తీస్తున్న చోటే మనిషి విస్తులిస్తున్న ఓ అద్భుత ప్రపంచం, ఇక్కడే నీతో పాటు నాతో పాటు ఉపిలి తీస్తుంది. శూన్యం నుండి అనంతానికి సాగే ఆ ఉపిలిని ఒద్దికగా బంధించి, కలిగిపోతున్న ఆ క్షణాలకు శాశ్వత చిరునామాన్నిచ్చే దృశ్యాల్సో కొన్ని - ఈ చిత్రాలు

- పరవస్తు విశ్వక్రేస

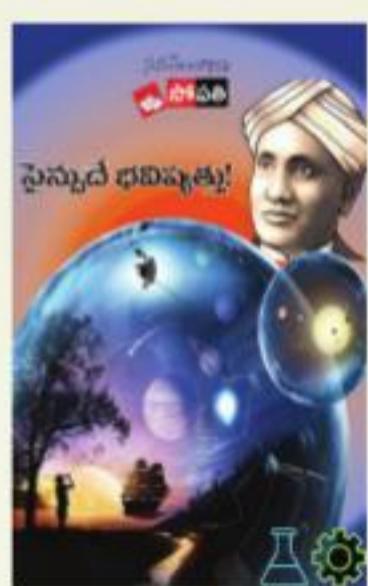

28 ఫిబ్రవరి 2021

మనస్థి-వైరుధ్వం (కథ) :

పి.చంద్రశేఖర ఆజాద్ 5

సైన్సులో భవిష్యత్తు

(కవర్‌గ్లోరీ)

: వ్రో॥ కట్టొ

సత్యపుస్తాద్

10

చౌరస్తా 13

వేడ్గా తప్ప భార్టగా

ఉండలేని 'అమె' (అమె

సినిమా ప్రాణా) : పి.జ్యోతి

14

చిన్న హంతులు (అనువాద
కథ) : ముఖ్తి కె.ఖిలఫ్

16

నెమలీక 20

గురుదక్షిణ (సింగిల్స్‌పేజీ

కథ) : మాదారపు

వాణిత్రీ 23

పదకేళి 24

సమీక్షలు [కెరటం]

25

ఈ వారం కనిత్వం

(అస్పష్టం, ఒరిగిన

గురు శిఖరం) 26

వేంటాడే వాతావరు

సిగ్గు

అంతరంగం

సిగ్గు పూబంతి వినిరే సీతామాలచ్చి' అని ఆ రోజుల్లో భార్యాభర్తో, ప్రేయసీ ప్రీయుడో పాడుకోవడం సినిమాల్లో అందంగా చూపెట్టేవాళ్ళు. ఇప్పుడలాంటి సిగ్గు మొగ్గులు వేయడాలు, ముసిముసి నవ్వులు విష్ణుడాలు కరువై పోయాయిలెండి. పెళ్ళి చూపుల్లో, పెండ్లిక్కలో ఆడపిల్లలు మాత్రమే సిగ్గుపడేవాళ్ళు. ఇంకాస్త వెనక్కిపోతే మగవాళ్ళు కూడా పడేవాళ్ళు. అసలు సిగ్గెందుకంటే శృంగార విషయాలన్నీ చాటుగా జరగాల్సినవని, దానికి సంబంధించిన కార్యక్రమాలలో సిగ్గు పడటం జరుగుతోంది. ఇదో రకమైన సిగ్గు.

ఇక 'దిగిరాను దిగిరాను దివి నుండి భువికి, నవ్విపోదురుగాక నాకేటి సిగ్గు. నా ఇచ్చయేగాని నాకేటి వెరపు' అని కృష్ణాస్త్రిగారన్నపడు ఆహో భావకవుల ధోరణి అలాగుందని తరచూ కవితెత్తి పొడుస్తూనే వున్నాము. కొందరు ఏ సిగ్గులేకుండా వ్యవహారిస్తే కొన్ని సందర్భాల్లో ఏమీ చేయలేము. చాటుమాటుగా చేసేవి పదిమందిలో తలచుకుని సిగ్గుపడటం అటుంచి, అసలు ఎక్కడా, ఎప్పుడు చేయగూడని పనులు చేసేవాళ్ళ సిగ్గులేని తనాన్ని ఏమని వర్ణించినా సరిపోదు. వ్యక్తిగతమైన పనులు, విషయాలు అలావుంటే, ఆ వ్యక్తుల్ని సిగ్గు లేనోడని ఈసడించుకోవడం, దూరంగా వుంచడం చేస్తారు.

కానీ ప్రజలందరినీ పాలించే వాళ్ళే ఆ పనులకు పాల్పడితే ఏం చేయాలో, ఎలా ప్రజలు స్వందించాలో ఆలోచించాల్సి వుంది. అసలు విషయమేమంటే మొన్నామధ్య పర్యావరణ కార్యకర్త దిశా రవిని ధిల్లీ పోలీసులు అక్రమంగా, అన్యాయంగా అరెస్టు చేశారు. ఎందుకనంటే మన ధిల్లీలో రైతులు పెద్దవత్తున ఉద్యమం చేస్తున్నారు. కేంద్రం తీసుకొచ్చిన నూతన వ్యవసాయ చట్టాలను వెనక్కి తీసుకోవాలని గత మూడు నెలలుగా వారు ఉద్యమిస్తూనే వున్నారు. ఏరి పోరాటానికి దేశంలోనేకాక అంతర్జాతీయంగా కూడా మద్దతు లభిస్తోంది. అందులో భాగంగానే స్వేచ్ఛనకు చెందిన పర్యావరణవేత్త గ్రోటాఫెన్బర్గ్ ఉద్యమానికి సంఖీభావంగా టూర్ కిట్టును పోస్టు చేయగా దాన్ని దిశా రవి పేర్క చేసింది. అది సహించలేని కేంద్ర పాలకులు ఆమెపై దేశద్రోహ నేరం మోపాలని ఆలోచించి నిర్వంధించింది.

కానీ కోర్టులో ఆ ఇరువైరెండేళ్ళ అమ్మాయి దేశద్రోహానికి పాల్పడినట్లు ఏ రకమైన కనీస సాక్ష్యాన్ని పోలీసులు ప్రవేశపెట్టలేకపోయారు. అందుకనే ధిల్లీలోని పాటియాలా కోర్టు ఆమెకు బెయిల్ మంజూరు చేసింది. భలిస్తాన్ ఉగ్రవాదులతో ఆమెకు సంబంధాలున్నాయన్న వారి వాదనకు ఏ సాక్ష్యమూ దొరకలేదు. ధిల్లీ కోర్టు పోలీసుల అనవసరపు ఆరోపణలపై వ్యాఖ్యానమూ చేసింది. ప్రపంచ సంఖీభావం పొందటం ప్రపంచ పోరుల ప్రార్థన చేయటం కోసం, ఒక అవాస్తవాన్ని నిరూపించటం కోసం పరిపాలకులు పడే సర్వున్ ఫీట్లను చూస్తే సామాన్యులు కూడా ముక్కుమీద వేలేసుకోక తప్పదు.

కపీ, రచయిత వరపరావు గారికి కూడా ముంబయి కోర్టు కొన్ని ప్రతులతో బెయిలు మంజూరు చేసింది. అరెస్టు చేసి రెండేండ్లు అవుతున్న ఏరితో పాటు అనేక మందిపై కనీసం చార్లీష్టును ప్రవేశపెట్టలేకపోయారు. తమకు వ్యతిరేకంగా ఒక్క మాట మాట్లాడినా, భావాలను కలిగి వున్నా సహించలేక నిర్లజ్జపురిత చర్చలకు పాలకులు పాల్పడటం అత్యంత దారుణమైన విషయం. ప్రపంచ వ్యాపితంగా అనేక మంది మేధావులు, సామాజిక కార్యకర్తలు, ఉద్యమ నాయకులు ఇలాంటి చర్చలను వ్యతిరేకించి భండిస్తున్నా, దేశాలు కూడా తప్ప పడుతుంటే, ఏ విధమైన స్వందన లేకుండా నిస్పిగ్గుగా వ్యవహారించడం ఇక్కడి పాలకులకు మాత్రమే చెల్లింది. ఈ రకమైన నిర్వంధాలపై ప్రజలు, సమాజమంతా ప్రతిస్ఫుర్ణందించాల్సిన అవసరం వుంది. అందుకే కవి ఆవేశంతో “నిగదీసి అడుగు ఈ సిగ్గులేని జనాన్ని, నిప్పుతోటి కడుగు ఈ సమాజ జీవచ్చవాన్ని” అని పాడినట్లు పాలకుల సిగ్గులేని తనాన్ని నిలదీయాల్సి వుంది.

‘ఆకాశమే నీ హద్దురా’ చిత్రంలోని ‘కాటుక కనులే’ పాటకు పేరది రచన భాస్కరభట్ల

పట్లవి : లల్లాయి లాయిరే లాయిరే ...ఎవ
లల్లాయి లాయిరే లాయిరే ...ఎవ
లల్లాయి లాయిరే లాయిరే ...లాయ
లల్లాయి లాయిరే లాయిరే ...ఎవ

చరణం : క్వశ్వన్ పేపర్ మురిసిపోయేపిల్లలూ మిము చూసి
ఆన్సరు లన్ని మరిచిపోతిరి.....చదువే వదిలేసి
వెనుక బెంచి ఊసులన్ని రాయమన్నట్టు.....గుండకెంత గాబర్చ్చెరా
ల్యాపు టాపు డిస్కులల్లో వైరసాచ్చినట్టు.....మైండుమొత్తం బ్లాకు ఆయోరా
నీ జేబులోన దాచుకున్న చిట్టినే తియ్యరా
రాతిరంత నిదురపోక రాసుకున్నదెదిరా!
మొద్దుబారి పోయి ఉన్న.. కోడిలాంటి బుర్రకేమో ఒక్కసారి కష్టమొచ్చెరా
నీ ఫ్రైండే నీ వెనకే కూర్చుండు.. నీ పేపర్ తసకిమ్మని అడిగిందు

(లల్లాయి లాయిరే లాయిరే ...ఎవ)

చరణం : ఆపు లైను క్లాసులోన అంతకంతగా. అనులైను క్లాసులంటే అసలు వినవుగా
నువ్వు చచ్చినట్టు ఏదో ప్రిపేరవ్వగ.. చిట్టి బుర్ర నిండిపోయే ఎంతొజ్ఞిగా
నీ నోరు తెర్చి అడ్డినా సిగ్గులేక అడ్డినా నీకు మల్లె అందరొక్కటేరా
సువ బట్టిపట్టి చదివినా ఒకటిరెండు ఆన్సర్లూ
రాసియిచ్చిసక్కగెల్లిపోరా
నీ దొంగలాంటి చూపుతో ..పక్కనున్న వాడితో
మూగ మూగ సైగచేసి కాపికొట్టగా
నా ఎదుట నువు మెల్లగా పిల్లిమొగ్గ లేయగా..
రాసి రాసి పోరా..ఆ ఆ బుక్కలెటు అంతా..
గీసి గీసి పోరా..ఆ ఆ రెండుగంటలంతా..
ధి ధి తానన తై తై తానన ధి ధి తై

చిట్టి తియ్యకుండ పేజి నింపినావురా..
ఎవర్చుడగకుండ బిట్లు పెట్టినావురా
అయ్యబాబోయ్ అస్సలేమి తెలియనట్టుగా
కాపిగొట్టి వెళ్ళిపోతావెంత తెలివిగా
నీ పక్కనుండి చూస్తిరా...లైను కింద లైనుగా
పేపర్ నిండిపోద్ది తస్సదియ్య
నే మళ్ళి మళ్ళి వెత్తుగా దొర్కులేదు ఎక్కుడ
స్వాధు కూడా పట్టలేదురయ్య
నీ దగ్గరున్న మెటీర్యల్.. దాచలేవు చూడరా
అప్పగించి అపాలజీ అడ్డివెళ్ళరా

ఓ డోటు వచ్చిందిరా వదిలిపెట్టునందిరా
నిన్న పట్టుకుంటా..ఆ ఆ రెడ్డుహ్యండుతోడా
తన్ని పట్టుకుంటా..ఆ ఆ కాపికొట్టవేళ.

(లల్లాయి లాయిరే లాయిరే ...ఎవ)

- డా.బి. బాలకృష్ణ, 9948997983

సోపతిష్టై మీ స్వందనలు sopathisunday@gmail.comకు వంపించండి.

గోడకి మేకులు

కొడుతున్నట్లు అతని మెడ మీద
పదువైన మేకుని పెట్టి గట్టిగా ఓ
దెబ్బ. అతని ప్రాణాలు తోడుతున్న
భావన. బాధను ఎంత
భరించాలనుకున్నా ఆగని
ఆర్థనాదం.

అప్పుడు అతనికి భార్యాపిల్లలు
గుర్తు వచ్చారో, ఆశయం గుర్తు
వచ్చిందో తెలియదు. మనుషుల
అంతరంగాల్లోకి వెళ్లటం అంత
సులభం కాదు. అంతటితో
అగలేదు. మరొకటి... ఇంకొకటి..
తలకిందకు వాలి పోయింది. రక్తం
సెలయేరులా కారుతోంది. భోరున
వీడవాలనుంది. పళ్లు బిగబట్టడంతో
దవడ కండరాలు తెగిపోయాయి.
మేకులు దిగొడుతోంది మలబారు
పోలీసులు.

- పి.చంద్రశేఖర ఆజాద్
9246573575

అప్పుడు దూరంగా
వన్న ఓ లారీ వస్తోంది.
అది ఏ ప్రాంతమో

తెలియదు. రోడ్సు భయంకరంగా వుంది.
కొనటేలిన రాళ్లు. అన్నీ గుంతలు, లారీ వచ్చి ఆగింది. అతన్ని
ఈడ్చుకుని వెళ్లి బాయి నెట్కి కట్టారు. లారీ కదిలింది. అతను
చివరి క్షణాల్లో ఏమనుకుం టున్నాడో తెలియదు. ఒంటినిండా
రక్తపు ప్రవాహలు. అంతకు ముందు జైల్లో పెట్టిన హింసలు.
బట్టలన్నీ చీలికలు పీలికలై, ప్రాణం ఎప్పుడు పోయిందో
తెలియదు. చివరకి అతని మర్మాంగాలను సైతం...

అతని పేరు కుటుంబరావు.

* * *

కథ

హనుమంతరావు ఉలిక్కిపడి లేచాడు. చుట్టూ చీకటి. కొద్ది
క్షణాల తర్వాత తెలిసింది. తను కడలూరు జైల్లో వున్నానని.
వేగంగా కొట్టుకుంటున్న గుండె చప్పుడు అతనికి వినిపిస్తోంది.
మెల్లగా గది గోడకి వీపుని ఆన్చాడు. కుటుంబరావుని చిత్ర
హింసలు పెట్టి చంపిన వార్త ఆలస్యంగా తెలిసింది.

అప్పుడు మిగిలిన ఔదీలు సమావేశం అయ్యారు. కొందరి
కళల్లో భయం. ఇంకొందరిలో ఆవేశం, బాధ, రకరకాల
భావాలు.

“మనుషుల్లో ఎందుకింత క్రూరత్వం” అన్నాడు

మనవి-వైరుద్ధం

హనుమంతరావు.

“మనుషుల్లో కాదు. పోలీసుల్లో, అధికారుల్లో, పాలకుల్లో”
అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

హనుమంతరావుకి భగత్సింగ్ గుర్తు వచ్చాడు. బ్రిటీష్
ప్రభుత్వం అతని బృందాన్ని ఉరి తీసింది. క్షణాల్లో ముగ్గురి
తలలు వేలాడాయి.

అన్నీ మరణాలే. ఎంత తేడా!

ఆ ముగ్గురూ దేశానికి స్వతంత్రం కావాలన్నారు.

కుటుంబరావు ఆ ఫలాలు అందరికీ సమంగా
పంచాలన్నాడు.

నల్లవాడైనా, తెల్లవాడైనా అది నేరం అనుకున్నారు. ‘ఉరి’
కంటే క్రూరమైన పద్ధతిని నల్లవాడు ఆచరించాడు. మనుషుల్లో
భయం రేకెత్తించాలి. భయం మాత్రమే మనుషుల్ని తిరుగు
బాటు చేయకుండా ఆపుతుంది. ఎంతకాలం అనే ప్రశ్న అప్పుడు
వారికి రాదు.

ఇద్దరూ వున్నప్పుడు లక్ష్మణరావు అడిగాడు.

“నిన్న ఉద్యమంలోకి రమ్యని అడిగాను. నీకు ఇప్పుడు బాధగా వుందా?” హనుమంతరావు అతని కళ్లోకి చూసాడు.

“కుటుంబరావుకి జరిగినట్లు మనలో ఎవరికైనా జరగవచ్చు. ఇప్పటికే కొంతమంది కామ్మెండ్స్ భయపడ్డారు. వారు పార్టీలో వుంటాని నేను అనుకోవటం లేదు. అలా వుండటం అందరికే సాధ్యం కాదు”.

“నాకు బాధగా వుంది అంటే ఏం అంటావురా. క్షమించమంటావా?”

“అనను. ఇప్పుడు నేను ఓ మాట మాత్రం చెప్పాలనుకుంటున్నాను. మన స్నేహం వేరు. పోరాటం వేరు. నన్ను నువ్వు గౌరవించావు. నాతో కలిసి నడుస్తున్నావు. అందుకు సంతోషం. ఇన్ని హింసలు భరించలేను అని అనుకుంటే నువ్వు ఈ ఉద్యమంలో కొనసాగనవసరం లేదు. సరెండర్ అయిపోయి నీ బతుకుని నువ్వు బతకవచ్చు”.

హనుమంతరావు మాట్లాడలేదు. అతనికి గతం గుర్తొచ్చింది.

* * *

హనుమంతరావు, లక్ష్మణాలది ఒకే ఊరు. ఇద్దరూ సమ వయస్సులు. కలిసి చదువుకున్నారు. ఇద్దరూ అప్పట్లోనే డిగ్రీ చేశారు. మొదట నుండి లక్ష్మణది ఉద్యమించాడు. విద్యార్థి ఉద్యమాల్లో పని చేశాడు. ఆ సమావేశాలకు హనుమంతరావుని కూడా తీసుకు వెళ్లేవాడు. అయితే హనుమంతరావుకి క్రీడలు అంతే ఇష్టం. అందులోనూ చెడుగుడు అటగాడు. ఎక్కడ పోటీలు జరిగినా వెళ్లి పాల్గొనేవాడు. వారికి మంచి తీమ్ వుండేది.

లక్ష్మణ ఆటలు పెద్దగా ఆడేవాడుకాదు. కానీ హనుమకి కొన్ని పుస్తకాలు యిచ్చి వాటిని చదవమనేవాడు. అతనికి పుస్తకాలు ఇష్టం. మొదట్లో డిటెక్షన్ పుస్తకాల్ని చదివినా, తర్వాత లక్ష్మణ యిచ్చే పుస్తకాలు చదివాక వాటి మీద ఇష్టం తగ్గింది. రకరకాల సిద్ధాంత పుస్తకాలు చదివేవాడు. హనుమ, లక్ష్మణలు ఇద్దరూ వాటి గురించి చర్చించుకునేవారు. గుంటూరు హస్టల్లో పున్నపుడు ఇద్దరిదీ ఒకే గది. లక్ష్మణని కలవటానికి అనేక మంది రకరకాల చోట్ల నుండి వచ్చేవారు. అలాంటి వారందరినీ హనుమకి పరిచయం చేసేవాడు. వారి చర్చల్లో పాల్గొనేవాడు గాని మాట్లాడేవాడు కాదు.

డిగ్రీ తర్వాత లక్ష్మణ పూర్తిగా ఉద్యమంలోకి వెళ్లిపోయాడు. అలాగే ఓ అమ్మాయిని పెళ్లి చేసుకున్నాడు. తాను మంచి కళాకారిణి. మహిళల సమస్యల మీద పనిచేస్తోంది. అలా వారు పార్టీకి అంకితం అయ్యారు. వారి పెళ్లి సింపుల్గా జరిగింది.

అప్పుడే లక్ష్మణ అడిగాడు “హనుమ ఇప్పుడేం చేయాలనుకుంటున్నావురా” అని.

“ఇంట్లో పెళ్లి చేసుకోమంటున్నారు. దానికి ముందు ఏదన్నా ఉద్యోగం చూసుకోవాలి”

“ఆలోచిస్తాను లక్ష్మణ” అన్నాడు.

ఆ తర్వాత సుగర్ ఫాక్టరీలో ఉద్యోగం వచ్చింది. అప్పుడే పెళ్లి కూడా జరిగిపోయింది. ఎలాంటి వోడిమడుకులు లేకుండా సంసారం గడుస్తోంది. ఓ అబ్బాయి పుట్టాడు. తన పెళ్లికి రావటం లక్ష్మణకి కుదరలేదు. ఓ కాన్ఫరెన్స్ కి బెంగాల్ వెళ్లాడు లక్ష్మణ. అతనికి కూడా అప్పటికి ఇద్దరు అమ్మాయిలు పుట్టారు.

ఓ రోజు రాత్రి హనుమ ఇంటికి వచ్చాడు లక్ష్మణ. అప్పుడే మొదటిసారి లక్ష్మణి చూడటం.

“నీ దగ్గరకు రావాల్సిన అవసరం వచ్చిందిరా, నువ్వు పార్టీలోకి రావాలి. ముందు సబ్యత్వం కోసం నువ్వు దరఖాస్తు చెయ్యి” అన్నాడు.

“ఇదేమన్నా ఉద్యోగమా. అభ్యుక్తప్పన్న పెట్టటానికి “అన్నాడు హనుమ.

“మా సబ్యత్వ సంఖ్య ఎంత పరిమితం అయినా ఎవరికి బడితే వారికి సబ్యత్వం ఇవ్వరు. వడపోతలుంటాయి. ముందు ఉద్యమాల్లో పనిచేయాలి”.

“మరి ఉద్యోగం” అన్నాడు హనుమ.

“అది వదిలిపెట్టాలి. ఇప్పటికే నీ పట్ల పార్టీకి ఓ అవగాహన వుంది. అందుకని పార్టీలో నిన్ను చేర్చుకోవటానికి ఎక్కువ కాలం పట్టదు. అయితే ఓ విషయం చెప్పాలి. పార్టీలో పెల్లాల ప్రేమర్ప వుంటారు. వారికి అలవెన్నులు ఇవ్వటం కష్టంగా వుంది. కమ్మానిస్టు పార్టీలో చేరటం అంటే నిరాడంబరంగా బతకటం. ఆదర్శంగా వుండటం. అంటే నీ ఖర్చులు నువ్వు చూసుకోవాలి. పార్టీ నుండి ఆర్డికంగా ఎలాంటి సహకారం అందదు. అన్నట్లు నీకు తెలుసు. అనేక మంది ఆస్తులు అమ్ముతుని పని చేస్తున్నారు”.

“నన్ను ఆలోచించుకోని” అన్నాడు హనుమ.

* * *

“నేను ఇంకెంత కాలం బతుకుతానో తెలియదు. నువ్వు నా పెద్ద కొడుకువి. రేపు నాకు తలకొరిని పెడతాను అంటావో, నేను కమ్మానిస్టుని, ఇవన్నీ ఛాదస్తాలు అంటావో నాకు తెలియదు. నాకు ఇంకా ఇద్దరు అబ్బాయిలున్నారు. నేనున్నా చచ్చినా తర్వాతేం జరుగుతుందో నేను చూడను. ఎవరో ఒకరు నన్ను పారేస్తారు” అన్నాడు హనుమ నాన్న.

లక్ష్మణి తన నిర్ణయం గురించి చెప్పాడు.

“ఇవన్నీ నాకు తెలియవు. మీతోనే నేను. మీరు తెస్తే వండుతాను. లేదంటే మీతో పస్తులుంటాను” అంది.

హనుమ లక్ష్మణతో చెప్పాడు. నేను ఉద్యమంలోకి పస్తున్నాను అని. అప్పుడు గాఢంగా కొగలించుకున్నాడు. హనుమ తండ్రి వారం రోజుల్లోనే ఆస్తులు పంచాడు. హనుమకి రెండు ఎకరాల భూమి వచ్చింది. తనను గుంటూరులో పని చేయమన్నారు. అక్కడికి కాపురం మార్చాడు.

అప్పుడే తెలంగాణా పోరాటం మొదలయింది. అది తీవ్రతరం అయినప్పుడు ఆంధ్ర ప్రాంతాలకు, బొంబాయి, మద్రాసు లాంటి ప్రాంతాలకు షైల్ఫర్ కోసం వెళ్లేవారు. ముందు కమ్యూనిస్టు సానుభూతిపరులను, కమ్యూనిస్టు పార్టీ సభ్యులను గుర్తించేవారు. అలా హనుమ కూడా కొంతకాలం రహస్య జీవితం గడపాల్సి వచ్చింది. అప్పుడు అలాంటి వారి ఇళ్ల మీద పోలీసులు దాడి చేసి వారి ఆమాకీ చెప్పుమని భీభత్తం సృష్టించే వారు. ఉద్యమంలోకి వెళ్లాలని నిర్ణయం తీసుకున్నప్పుడే తెలిసింది-లక్ష్మీ మళ్లీ గర్జువతి అని.

ఈకానోక సందర్భంలో హనుమని అరెస్ట్ చేశారు. తర్వాత ఎప్పుడో లక్ష్మణ కూడా కడలూరు జైలుకి వచ్చాడు, పదుల కొద్దిమందిని కాల్చి వేస్తున్నారు. నిర్వంధం బాగా పెరిగి పోయింది. కొంతమంది జారిపోయారని వార్తలు అందుతుండేవి. కుటుంబరావు మరణం మాత్రం ఓ టెర్రిన్ ని సృష్టించింది.

లక్ష్మణ హనుమ కేసి చూస్తున్నాడు.

“నేను ఉద్యమంలోకి రాకముందు నువ్వు చెప్పిన మాటలు గుర్తున్నాయి లక్ష్మణ. మా నాన్న పెద్దవాడి మీద ఆశలు వదులుకున్నాను. వాడితో తల కొరివి పెట్టించుకోవాల నుకున్నాను. చివరికి వాడ్చి ఎక్కుడో కాల్చి పారేస్తారు. వాడి చివరిచూపు కూడా మనకి దక్కదు” అని కస్తుష్ట పెట్టుకున్నాడు. ఈ మధ్య కాలంలో నేను అప్పులు చేశాను. ఓ ఎకరం అమ్మేయాలి. ఈ జైలు నుండి ఎప్పుడు బయట పడతామో లేదో తెలియదు. ఒక వేళ నన్న కాల్చేస్తే మనలో ఎవరో ఒకరు ఆ పని చేయండి. నేను కమ్యూనిస్టుగానే బతకాలనుకుంటున్నాను. అలాగే చనిపోవాలనుకుంటున్నాను” అన్నాడు.

మరోసారి లక్ష్మణ, హనుమను హత్తుకున్నాడు.

2010.

అది మెడికల్ కాలేజ్ హాస్పిట్ రూమ్. అందులో సరిత, హిమజ వుంటారు.

“మనిషి మనిషిగా బతకటం చాలా కష్టం అంటారు కదూ” అంది సరిత.

“ఇప్పుడు మనుషులు ఎక్కడ వున్నారు?” అంది హిమజ.

ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు. పైనల్ యియర్లో వున్నారు. హిమజ వామపక్ష భావజాలం వున్న కుటుంబం నుండి వచ్చింది.

“1950 ప్రాంతం నుండి కమ్యూనిస్టుగా వున్న వారి గురించి నేను విన్నాను. మా తాతగారు కూడా కమ్యూనిస్టు పార్టీ చీలిపోగానే తాను ఆ రాజకీయాల నుండి బయటకి

వచ్చారు. అంతకు ముందు ఆయన త్యాగాలు చేశారు.

అప్పట్లో నూటికి తొంబైమంది ఆ పార్టీలో చేరటానికి అనేక

త్యాగాలకు ముందుకు వచ్చినవారే. నిర్వంధాలకు తట్టుకున్న వారే. క్రమంగా అనేకమంది పక్కకు వెళ్లిపోయారు. వారికి అర్థం అయింది- కమ్యూనిస్టుగా వుండటం అంత సులభం కాదని. నాకు అనిపిస్తుంది అలాంటి త్యాగధనులు ఇప్పుడు వున్నారా అని. అది పాత తరంతోనే ముగిసిపోయిన అధ్యాయం. మా తాత తర్వాత కాలంలో సానుభూతి పరుడిగా మారాడు. పిల్లల మీద నిర్ణయం తీసుకున్నప్పుడే తెలిసింది-లక్ష్మీ మళ్లీ గర్జువతి అని.

ఉపాధి పెట్టాడు. పార్టీలకు ఆర్థికంగా సహకరించాడు. కొంత మంది అక్కడక్కడ ఇంక బతికి వుండోచ్చు. నాకయితే అలాంటి వారిని ఒక్కరైనా చూడాలని వుంది” అంది.

“మా ప్రాంతానికి చెందిన ఓ కమ్యూనిస్టు గురించి నేను విన్నాను. వారి ఆరోగ్యం అంత బాగుండదు. ఇప్పుడింకా బతికి వున్నారా అనేది తెలియదు” అంది సరిత.

“అది నువ్వు తెలుసుకోగలవా... వీలయితే మనం వారిని కలుసుకుందాం. మనతో మాటల్లాడే ఓహిక వారికి వుందేమో తెలుసుకో. కనీసం వారిని చూసి వద్దాం. మా తాతగారు చనిపోయారు. బహుశా వారు తాతకి తెలిసి వుంటారు. నా అంచనా ప్రకారం వారికి ఎనబై సంవత్సరాలు దాటి వుంటాయి”.

“నేను ఆ ప్రయత్నం చేస్తాను హిమా” అంది సరిత.

* * *

ఆ నగరంలో అనేక సమావేశాలు జరుగుతుంటాయి. అందులో కుల సంఘాల వారుంటారు. మహిళలుంటారు. మతపరమైన వారుంటారు. సాహిత్య సభలుంటాయి. వీలు దొరికినప్పుడల్లా సరిత, హిమ హజరవుతుంటారు. ఇద్దరూ మంచి పారకులు. అనేక రకాల పుస్తకాలు చదువుతుంటారు. రకరకాల పవనాలు వారిని తాకుతుంటాయి.

సరితది హిమతో పోలిస్తే మధ్య తరగతి కుటుంబం. వాళ్ల నాన్న తన కూతురుని డాక్టర్ చేయాలనుకున్నాడు. ఒకే అమ్మాయి. అందుకు అప్పులు చేస్తున్నాడు. అనేక కష్టాలు పడుతున్నాడు.

ఆ రోజు సభలోని ఉపన్యాసాలు వింటున్నారు. అగ్రకులాల వారిని కొంతమంది దుమ్మెత్తి పోస్తున్నారు. అలాగే కమ్యూనిస్టుల్ని కూడా. అదొక చెత్త సిద్ధాంతం. రఘ్యులో ఫెయిలయింది. ఛైనాలో క్యాపిటలిజం వుంది. అసలు ఇప్పుడు ప్రపంచంలో ఎక్కడా కమ్యూనిజం కాదు సోషలిజం కూడా లేదు. ఈ దేశంలో అయితే కమ్యూనిస్టులు దశితుల గురించి పట్టించుకోలేదు. అందుకే పతనమయ్యారు. ఇప్పుడు దశితులందరూ ఏకం కావాలి. మన రాజ్యం మనం సంపాదిం

చుక్కోవాలి. ఇదీ సారాంశం.

సరితా, హిమ ఒకరి ముఖం ఇంకోకరు చూసుకున్నారు.

“సరితా నీ కులం ఏమిటి?” అంది హిమజ.

“నేను కులం లేని దాన్ని. అయినా ఇన్ని సంవత్సరాలు కలిసి వున్నాం. మొదటి సారి ఇలాంటి ప్రశ్న అడుగుతున్నావు”.

“ఒకప్పుడు కులం గురించి అడగటం అంటే అనాగరికం. పూడుల్ ఆలోచన. ఇప్పుడు అడగకపోవటం కూడా అంతే. నిన్ను నువ్వు తెలుసుకో. నీ వర్గం ఏమిటో తెలుసుకో అన్నది నిన్నటి మాట. నీ కులం ఏమిటో తెలుసుకో. నీ మతం ఏమిటో తెలుసుకో అన్నది నేటి నినాదం కదా” అంది

“మనుషులు అన్నాక ఏదోక జంటకు పుడతారు.

వారిది ఒకే కులం కావాలని లేదుగా. మా అమ్మానాన్నలది చెరోకులం. నాదే కులం? నాకు తెలియదు. ఇది ఈ రోజున కాదు. అప్పట్లునే జరిగిన పరిణామం. అసలు సిసలు మైనార్ట్లు ఇలాంటి వారే అనుకుంటాను”.

“అవునవును. కాకపోతే చిన్న మతాలవారు భిన్న కులాల వారు పెళ్ళిశ్శు చేసుకున్నా తమ రూట్స్ మరిచిపోవటం లేదు. అది విశేషం కదా” నవ్వుతూ అంది హిమజ.

“అసలు పెళ్ళిశ్శు కాని వారు, పెళ్ళిశ్శు వద్దనుకున్న వారివి కూడా సమస్యలే. నాకు ఇంకోటి అనిపిస్తోంది. ఏ సిద్ధాంతమైనా కొన్ని సమూహాలను తృప్తి పరచగలదు. అందులోని చివరి వ్యక్తి పరకు న్యాయం చేయగలదా. అలాంటిది కనీసం ఆ సిద్ధాంతంలో వుందా? ఏ సంఘం అయినా చూడు- అక్కడ నాయకత్వం వుంటుంది. నియంత్రుత్వం వుంటుంది. వారు వ్యతిరేకించే లక్ష్మణాలన్నీ ఆ పునాదుల్లో వుంటాయి. అక్కడ కొంతమంది వ్యక్తులు, లేదా కొన్ని సమూహాలు మాత్రం లాభపడతాయి. ఇది కదా ప్రపంచపు అనుభవం. కమ్మాని స్టులు ఫెఱిల్ అయ్యారు. నిజమే. ప్రత్యామ్నయంగా విజయవంతం అయిన వ్యవస్థ ఎక్కడున్నా వుందా? అది ఆదర్శంగా కనిపిస్తోందా?”

“అవును. ఎవరో ఒకరి కొమ్ముకానే, ఎవరో ఒకరి నుండి ఆర్థిక సహాయాలు, అందులోనూ తాము వ్యతిరేకించే కులాలు, దోషించిదారుల నుండి పొందే స్థితి వున్నంత కాలం ఇలాగే వుంటుంది. విభిన్న వర్గాల, వర్గాల సంఘర్షణ జరుగుతునే వుంటుంది. ఇక్కడ శాశ్వతంగా నమ్మకాల పునాదుల మీద నిలబడే వారుండరు. కృష్ణ పరమాత్ముడి మహారాజుకీయం పసందుగా వుంటుంది. అలాంటి సిద్ధాంతకర్త గారి యదు వంశంలోనే ముసలం పుట్టింది”.

“నిజమే. నిన్న, నేడు, రేపు సంఘర్షణ లోంగుబాటు ఇదే వాస్తవమా? ఈ ప్రపంచం మారదా. ఉమ్మడిగా మానవజాతి పక్షంగా వుండదా?” అంది సరిత.

“కనుచూపులో అలాంటిది కనిపించదు. అయినా మనం

నిరుత్సాహ పడనవసరం లేదంటారు. ప్రపంచానికి ముందు ముందు అలాంటి సిద్ధాంతం రాదని ఎలా అంటాం?”

“వస్తుందని మాత్రం ఎలా అంటాం?”

ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు.

“ఇప్పటి అవసరం జెండర్-కులం-మతం-ప్రాంతం-దేశం. ఇంకా సవాలక్ష్మీ వైరుధ్యాలు. ఈ వలయంలో చరిత్రను సంఘర్షించకుండా నిరోధించేది ప్రస్తుతం లేదు” అంది హిమజ. సరిత నిజమే అన్నట్లు తలూపింది.

* * *

ఎటు చూసినా పచ్చటి పైరు చేలు. మధ్యలో పంటకాలవల పరుగులు. అక్కడక్కడ కనిపిస్తున్న విశాలమైన వ్యక్తాలు. మధ్యలో ఓ సమాధి కనిపించింది. దానికి ఎరుపు రంగు వుంది.

“ఈ ఊర్లో ఒకప్పుడు కమ్మానిస్టులు వుండేవారు అనుకుంటాను” అంది హిమజ. సరిత చిన్నగా తలూపింది. బస్సు దిగాక “హనుమంతరావు గారి ఇల్లు కావాలి” అంది సరిత.

“రండమ్మా. దగ్గరే. నేను తీసుకువెళ్తాను” అన్నాడాయన. దారిలో అడిగాడు.

“మీరు ఆయన బంధువులా”?

“కాదండి. ఆయన గురించి విన్నాం. చూసి వెళ్లం అని వచ్చాం”.

“అలాగా. గొప్ప మనిషిలేమ్మా”.

“దారిలో ఓ సమాధి కనిపించింది. అది ఎవరిది”?

“లక్ష్మణరావు గారిది. ఆయన పేరు తెలిసుంటుంది-గొప్ప నాయకుడు. హనుమంతరావు గారిది, వారిది గొప్ప స్నేహం. ఈ ఊరే ఇద్దరిదీ. ఆయన చనిపోయారు. చివరి రోషుల్లో ఈయన ఇక్కడే వుండామని వచ్చారు. ఇప్పటి కుర్రాళ్కి ఇద్దరి గురించి తెలియదమ్మా. ఏదో పాతతరం మనుషులం మాకు అప్పటి సంగతులు గుర్తున్నాయి” అన్నాడు.

ఇంటి దగ్గర దించి ఆయన్ని పలకరించి వెళ్లడు. అత్యంత నిరాడంబరంగా వుంది ఇల్లు. ఎప్పటిదో పాత డాబా ఇల్లు. అక్కడ ఓ కుర్చీలో కూర్చునున్నారు. వయోభారం కనిపిస్తోంది. గోడమీద ఇద్దరి ఫోటో వుంది. రెండో వ్యక్తి లక్ష్మణరావుగారు అయి వుంటుందనుకున్నారు సరిత, హిమజ. తమని తాము పరిచయం చేసుకున్నారు. హిమ తన తాతగారి పేరు చెప్పి మీకు గుర్తున్నారా అని అడిగింది.

హనుమ కానేపు ఆలోచించి “లీలగా గుర్తువస్తున్నారు. ఇప్పుడు చాలా విషయాలు మరిచిపోతున్నాను” అన్నారు. ఇంతలో ఒకావిడ మంచి నీళ్లు తీసుకు వచ్చింది.

“మా అమ్మాయి. నీళ్లు తాగండి” అన్నాడాయన. ఇద్దరూ ఎం.బీ.బీ.ఎస్. చదువుతున్నారని తెలుసుకున్నాడు. ఇక్కడ వైద్యం దొరుకుతుండా అంటే కొత్తగా ఓ దాక్షర్ వచ్చాడు. పది కిలోమీటర్లు వెళ్లే టొను వస్తుంది. అక్కడ ప్రభుత్వ ఆస్పత్రితో

పాటు ఇంకొన్ని వున్నాయి అని చెప్పాడు. వారిద్దరూ ఆయన్ని కొన్ని ప్రశ్నలు అడిగారు. మెల్లగా, మధ్యలో ఆలోచించి సమాధానాలు చెప్పాడు హనుమంతరావు.

వాటి సారాంశం ఇద్దరి మనసులో ముద్రించుకుపోయింది.

“నేను కమ్మునిస్టు పార్టీలోకి రావటానికి కారణం మా లక్ష్మణ. అనేక మంది అనేక కారణాలతో వస్తుంటారు. నన్ను స్నేహం ఆ మార్గానికి తీసుకు వచ్చింది. అప్పట్లో భూస్వాముల పిల్లలు, పేదవారి కష్టాలను చూసి చలించిపోయిన వారు, చదువుకున్న వారు ఉద్యమాల్సోకి వచ్చారు. క్రమంగా పేద వాళ్లను ఉద్యమాల్సోకి తీసుకువచ్చారు. అప్పుడు కులం గురించి పట్టించుకోలేదు అనటం కంటే ఎవరు ఎక్కువ అన్యాయానికి గురవుతున్నారనేది ముఖ్యంగా వుండేది. ఇప్పుడు మాత్రం కుల సంఘాల్సో ఎంతమంది నాయకులున్నారు. వారి సంఘ్యతో పోల్చుకుంటే బాధలు పడేవారంతా నాయకత్వాల్సోకి రారు. కమ్మునిస్టులకి ఓట్లు వేయనట్టే కులాల వారికి ఓట్లేయరు”.

“హింసకి కులం, మతం వుండవు. కుటుంబరావు కులం ఏంటి? అతను బ్రాహ్మణుడు. అప్పట్లో అగ్రగతలాలవారు చాలా మంది చనిపోయారు. అలాగే ప్రమాదకరం అనుకున్న వారిని చంపుతారు. కాలాన్ని ఒట్టి ఎక్కువ, తక్కువలు వుంటాయి”.

“మొదటిసారి పార్టీ చీలుతున్నప్పుడు విలవిలలాడి పోయాను. రెండోసారి, మూడోసారి, అది అనంతంగా సాగుతూనే వుంది.

మనం ప్రజలందరినీ ఏకం చేయటానికి బయలుదేరాం. ఇన్ని ముక్కలు కావటానికి కాదు. ఇది పాలక వర్గంలోనూ వుంది. అయితే వారిలో చీలిక దశాబ్దాల తర్వాత జరుగుతుంది. రాజకీయాలు డబ్బుల మయం అయిపోయాయి. అప్పుడు త్యాగాలు సహజం. ఇప్పుడు ఏ త్యాగాలు చేయనివారు వేదికల మీద వుంటారు”.

“బుతికినంత కాలం నేను కమ్మునిస్టుగా వుండగలనా అనుకునే వాడిని. మనిషి మనిషిగా బతకటం ఎంత కష్టమో, నిజమైన కమ్మునిస్టుగా బతకటం అంత కష్టం కూడా”.

“సాయుధ పోరాటం అనుకున్నాం. ఎన్నికల ద్వారా సాధించవచ్చు అనుకున్నాం. అవన్నీ విఫలం అయ్యాయి. సంస్కరణ పనులు చేశాం. ప్రజలను ఆ సమయాల్సో అదుకోగలిగామన్న తృప్తి వుంది”.

“నాకు వచ్చిన రెండెకరాలు పార్టీ కోసం అమ్మాను. తర్వాత పార్టీ ఇచ్చిన కొద్ది పాటి ఎలవెన్నులతో బతికాం. నా భార్య వెళ్లి పోయింది. మా మధ్య చిన్నచిన్న అభిప్రాయ

భేదాలుండవచ్చు. కానీ తనో గొప్ప స్త్రీ. అత్యంత సామాన్యరాలు”.

“ఇప్పుడు అందరిలా కమ్మునిస్టుగా వున్న అనేకులు బలహీనతలకి అతీతంకాదు. బ్రహ్మలు పెరిగాయి. కాల్పుల్లో చనిపోయిన వారు మాత్రమే విష్ణవ వీరులు కాదు.

చివరి దాకా కమ్మునిస్టుగా బతికిన వారు ధన్యలు”.

చివరిగా అడిగారు “మార్క్సిజాన్ని మించిన సిద్ధాంతం మరొకటి వుందా”?

“లేదు. రేపటి సంగతి తెలియదు. అందులో నూటికి తోంబై మందికి వచ్చే నష్టంలేదు. పది మందికి అన్నీ వదులు కోవాలంటే కష్టంగానే వుంటుంది” అన్నాడాయన.

“మీరు కమ్మునిస్టుగా వుండగలిగారా”? - హనుమంతరావు ఆలోచించాడు కొంత సమయం.

“అది నిర్ణయించాల్సింది నేను కాదు. నాలో లోపాలుండవచ్చు. బల హీనతలుండోచ్చు. నన్ను ఇతరులు, నన్ను నేను అసహాయమకునే పనులు నేను చేయలేదు. ఆ తృప్తి నాకుంది”.

“మాలాంటి వారికి ఏమైనా చెబుతారా”?

“చెప్పను. మీ ఇద్దర్నీ చూస్తుంటే నాకు మా లక్ష్మణ గుర్తొస్తున్నాడు. ఇలానే వుండండి. మార్గం మీకు తెలుస్తుంది. ఇన్ని రకాల మార్పులు వస్తాయని మాకు తెలియదు. ఊహించలేదు. చివరిగా ఒకటి చెబుతాను. మనలాంటి వాళ్లం రకరకాల వైరుధ్యాల గురించి మాట్లాడతాం. నాకు ఆర్థమైందోకటే...”.

ఇద్దరూ ఆయన్ని చూస్తున్నారు.

“మనిషి లేదా స్త్రీ లేదా ఇంకొకరు, వారిలోనే వైరుధ్యం వుంది. ఇది సామాజికం కాదు. ప్రక్కిగతం. వారు కులం, మతం, పెట్టుబడి దారుడు, కార్బుకుడు, రైతు, కూలి, స్త్రీ ఇలా ఏ విభాగానికి చెందినా, మిలియనీరు అయినా నిరుపేదయినా వారిలో వారు నిత్యం యుద్ధం చేస్తుంటారు. అది పూర్తి కానంత కాలం ఎవరికి శాంతి వుండదు. ఎవరూ ముక్కి సాధించలేరు”.

* * *

తిరుగు ప్రయాణంలో ‘లక్ష్మణ’ సమాధిని దర్శించుకున్నారు.

“హనుమంతరావు గారి ఆలోచనలు మనకి దగ్గరగా పున్నాయి కదా సరితా”.

“అప్పను”.

“ఇప్పుడు మన మార్గం”?

“మనలోని వైరుధ్యాలు తగ్గించుకుంటూ మనిషిలా బతికే ప్రయత్నం చేయటం” అంది సరిత.

ఆప్యాయంగా హిమజి సరిత చేతిని అందుకుంది.

సైన్సుదే భవిష్యత్తు

మానవుని ఆచరణ, మేధస్సు శాస్త్ర విజ్ఞానానికి ప్రాణం పోశాయి. సైన్సు అభివృద్ధితో మానవుల జీవనోన్నతి దినదినాభివృద్ధి చెందుతూ వున్నది. నిత్య ఆచరణ, నిర్ధారణ, సత్య శోధనలే నేటి సమాజానికి కొండంత బలాన్ని అందిస్తున్నది. ఇందుకు కారణాలను శోధించడం, ప్రశ్నకు పురుడు పోయడం ప్రాథమిక ప్రేరకంగా నిలుస్తాయి. కానీ సమాజ పరిణామంలో ఆధిపత్య వర్గాలు ప్రజలలో మూడు విశ్వాసాలతో, అజ్ఞానంలో కొనసాగితేనే వారి ప్రాబల్యం చెలామణి అవుతుందనే కారణంగా సైన్సుకు వృత్తిరేకంగా కొందరు పాలకులు పని చేశారు. ఇప్పుడు సైన్సు ఫలాలనూ వినియోగిస్తూ ప్రజలను మూడుత్వంలో ఉంచేందుకు తీవ్ర ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. మతమూడత్వాలు, విద్యోషాలు సైన్సుకు ఆటంకంగా మారుతున్నాయి. తప్పక సైన్సు వీటన్నింటినీ జయిస్తుంది! సైన్సే నా మతమన్న సి.వి.రామన్ కల నిజమవుతుంది..

- ప్రో॥ కట్టా సత్యప్రసాద్

గత ఏడాది జూలై 30న అమెరికా అంతరిక్ష పరిశోధన సంస్థ (నాసా) అంగారక గ్రహంపైకి సంబంధించిన 'పర్పివియరెన్స్' రోవర్ మొన్స్టో గురువారం 18వ తేదీ తెల్లువారు రూమున విజయవంతంగా దిగటం సైన్సు చరిత్రలో ఒక గొప్ప మైలు రాయి. పెర్సీగా పిలువబడే ఈ రోవర్ ఏడు నెలల పాటు 47.2 కిలోమీటర్లు నింగిలో పయనించి అనుకున్న చోట, శాస్త్రజ్ఞులు నిర్దేశించినట్లు దిగి తన పని తాను చేసుకోతున్నది. అంతేకాదు ఆ మొత్తం ప్రక్రియను 11

నిమిషాల వీడియో తీసి, అంగారకుడి ఉపరితలం మీది శబ్దాలను రికార్డు చేసి మరీ పంపించింది. శాస్త్ర పరిశోధనా రంగాల్లో మనిషి సాధించిన విజయానికిది నిలువెత్తు సాక్షం. ఇది గ్రహంతరాల శోధన, జీవ రహస్యాల ఛేదన మానవుని మేధో షైతన్యానికి ఎల్లలు లేవని నిరూపిస్తున్నది ఈ 21వ శతాబ్ది. ఇది నాటేనికి ఒక వైపు చిత్రం, మరో పక్క అంధ విశ్వాసాలతో, మూర్ఖత్వంతో జీవితాలను నాశనం చేసుకుంటున్న వైనం మన దేశంలో కనిపిస్తోంది.

సమాజంలో వేళ్లానుకున్న మూడు నమ్మకాలకు, పేదరికానికి చదువులేకపోవటం కారణమని అనుకుంటాం. అందుకే విద్యను ఒక ప్రాథమిక హక్కుగా కూడా గుర్తించారు. విద్య జ్ఞానానికి, వికాసానికి తొలి వాకిలి. కాని అదే సర్వరోగ నివారణి కాజాలదు. ఇటీవల మూడు నమ్మకానికి బలైన ఇద్దరు మదనపల్లి అక్కాచెల్లెట్ట ఘటన మనకు అదే చెబుతున్నది. మూడు నమ్మకాలు, జంతు బలులు ఎక్కడో మారుమూల పల్లెల్లో, ఆడవుల్లోనో ఆటవికుల్లోనో ఉంటాయని నాగరీకులు అనుకోవటం కద్దు. కాని విద్యాధికులైన తల్లిదండ్రులే కన్నబిడ్డల్ని కడతేర్చారు. అదీ అత్యంత దారుణంగా, కర్కశంగా. అందుకు బలైనవారు సైతం అందుకు ఎదురు చెప్పలేదు. పైగా పరమ పవిత్ర కార్యంగా భావించారు. ఇదెలా సాధ్యమైంది. కేవలం మూడు నమ్మకం వల్లనే. మూడు నమ్మకం అంటే పిల్లి ఎదురవటమో, తుమ్మటమో అని అనుకుంటారు కాని అది తలకెక్కితే ఏ విధంగా పరిణమిస్తుందో, ఏ విపరీత పరిణామాలకు దారి తీస్తుందో మదనపల్లె ఉండంతం చెబుతుంది. దీన్నుండి బయట పడటానికి విద్య ఒక్కటే చాలదు, ఆర్థికంగా బలపడితేనే సరిపోదు.

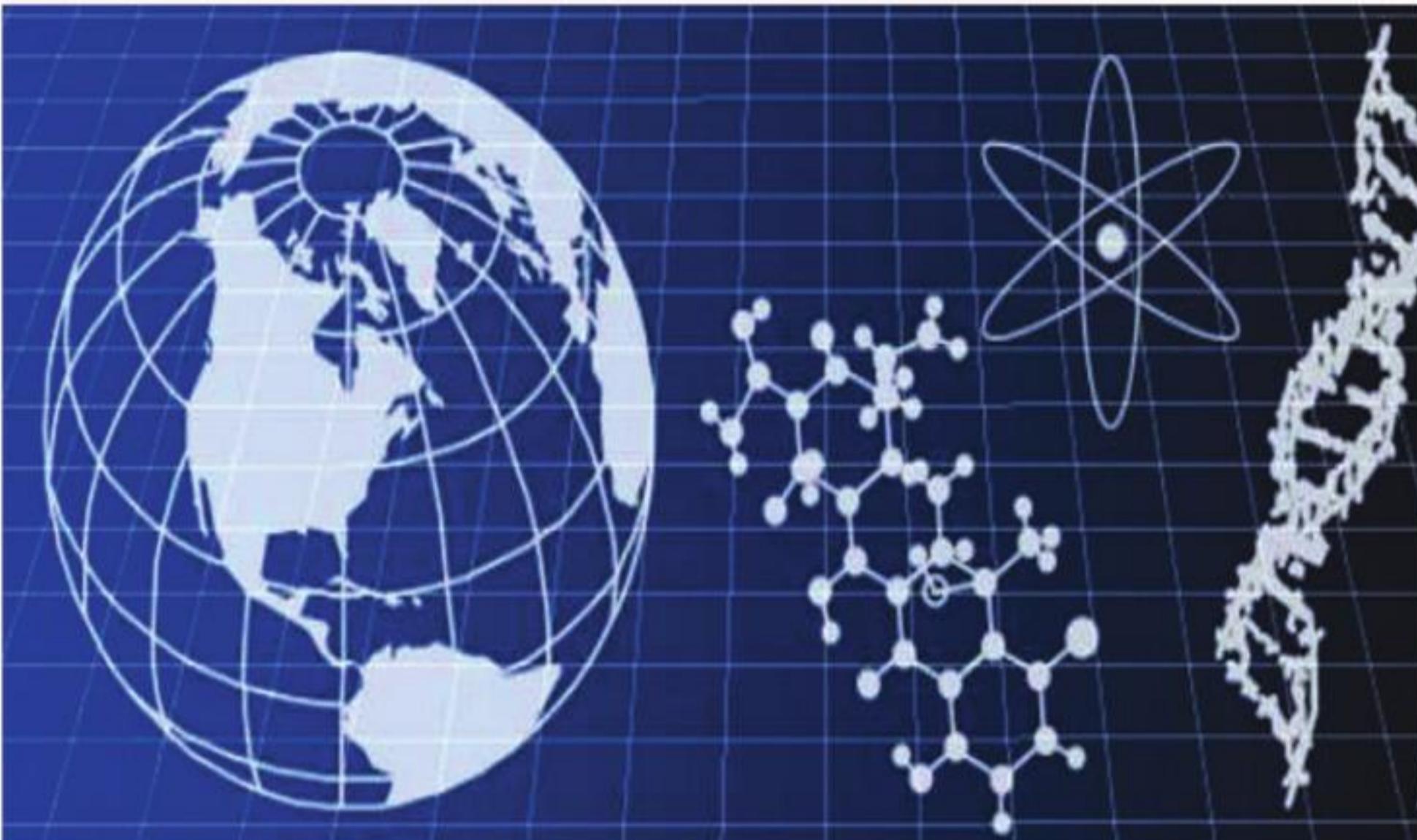
ఈ సత్యాన్ని మున్ముందుగా గుర్తించిన వాడు మన తొలి ప్రధాని జవహర్ లాల్ నెహ్రూ. సమాజ అభివృద్ధికి సైన్సును ఒక సోపానంగా ఎంచుకుంది మన దేశం. కాని కేవలం

సైన్సు, శాస్త్రవేత్తలు కూడా సరిపోరు. వేలాదిగా శాస్త్రవేత్తలు ప్రతి యేటా వస్తున్నా వారిలో వైజ్ఞానిక స్ఫూర్హ కొరవడటాన్ని గ్రహించాడు నెహ్రూ. అందుకే ఆయన ప్రతి పొరుడిలో వైజ్ఞానిక దృక్పథం ఉండాలని చెప్పాడు. తదనుగుణంగా తరువాతి కాలంలో మన రాజ్యంగం 51వ ఆర్థికలో సైంటిఫిక్ టెంపర్ లేదా వైజ్ఞానిక దృక్పథాన్ని, మానవీయ విలువల్నీ పెంపాందించాలనీ పొందుపరిచారు. స్వతంత్ర భారతం ఇటీవల వరకూ ఆ బాటనే పయనించే ప్రయత్నాలు చేస్తూనే ఉన్నది. అయినా ఫలితం ఆశాజనకంగా లేదు.

మన భవిష్యత్తుకు సైన్సు, సాంకేతిక పరిశోధనా రంగాల ఆవిష్యరణలు ఎంతో అవసరం. కాని మన దేశంలో ఇటీవల కాలంలో ఎన్నో సహాయాలు ఎదుర్కొంటున్నది సైన్సు. ముఖ్యంగా సైన్సు వ్యతిరేక విషయాలకు సైన్సు ముసుగు వేస్తున్నారు. దాన్నే అసలైన సైన్సుగా చలామణి చేయజూస్తున్నారు. ప్రజలను తికమక జేసి వారింకా అంధ విశ్వాసాల ఊచిలో కూరుకునేలా చేస్తున్నారు. గత సంలాంగా కరోనా మహామార్గి దేశ వ్యాపితంగా విజ్యంబించినపుడు సైన్సు పేరుతో లెక్కకు మిక్కిలి చిట్టాలు ప్రికారు చేశాయి. గత్యంతరం లేని స్థితిలో ప్రజు కూడా కొంత పరకు వాటిని పాటించటం చూశాము. కాని ఇందులో ఏ ఒక్కటే పరీక్షకు నిలువలేదు. ఇందుకు సైన్సు ఒక్కటే సిసలైన పరిష్కారం చూపింది. రకరకాల టీకాలు అభివృద్ధి చేశారు శాస్త్రవేత్తలు. ప్రజలు టీకాలు తీసుకోవటాన్ని చూస్తూనే ఉన్నాము. నిజంగా చిట్టాలు పనిజేస్తే టీకాల అవసరమే ఉండదు కదా!

మేధో కేంద్రాలుగా ఉండవలసిన విశ్వవిద్యాలయాలు సైతం భూతవైద్యం మీద కోర్సులు నడిపే ప్రయత్నం చేయటం గర్వాన్నియం. అశాస్త్రీయ, అమానుష పద్ధతులకు వైద్యం పేరుతో సైన్సు స్థాయిని కల్పించే ఈ కోర్సులు సమాజాన్ని, యువతను

తిరోగుమనం వైపు నడిపించ జూస్తున్నాయి. ప్రాచీన, సనాతన పద్ధతుల్లో సైన్సు ఉండని నమ్మబులుకుతున్నారు. నాటి ప్రాచీన సమాజం వారికున్న అవగాహన మేరకు కొన్ని పద్ధతులన ఆచరించి ఉంటారు. నేడు 21వ శతాబ్దిలో వ్యాధుల పట్ల, వాటి కారణాల పట్ల స్పృష్టమైన అవగాహన, నియంత్రణకు ఆచరణలో రుజువైన పద్ధతులు అందుబాటులో ఉన్నపుడు మళ్ళీ అంధకారంలో, మూడ విశ్వాసాలకు పట్లం కట్టాలనుకోవటం ఏ ప్రయోజనం ఆశించి?

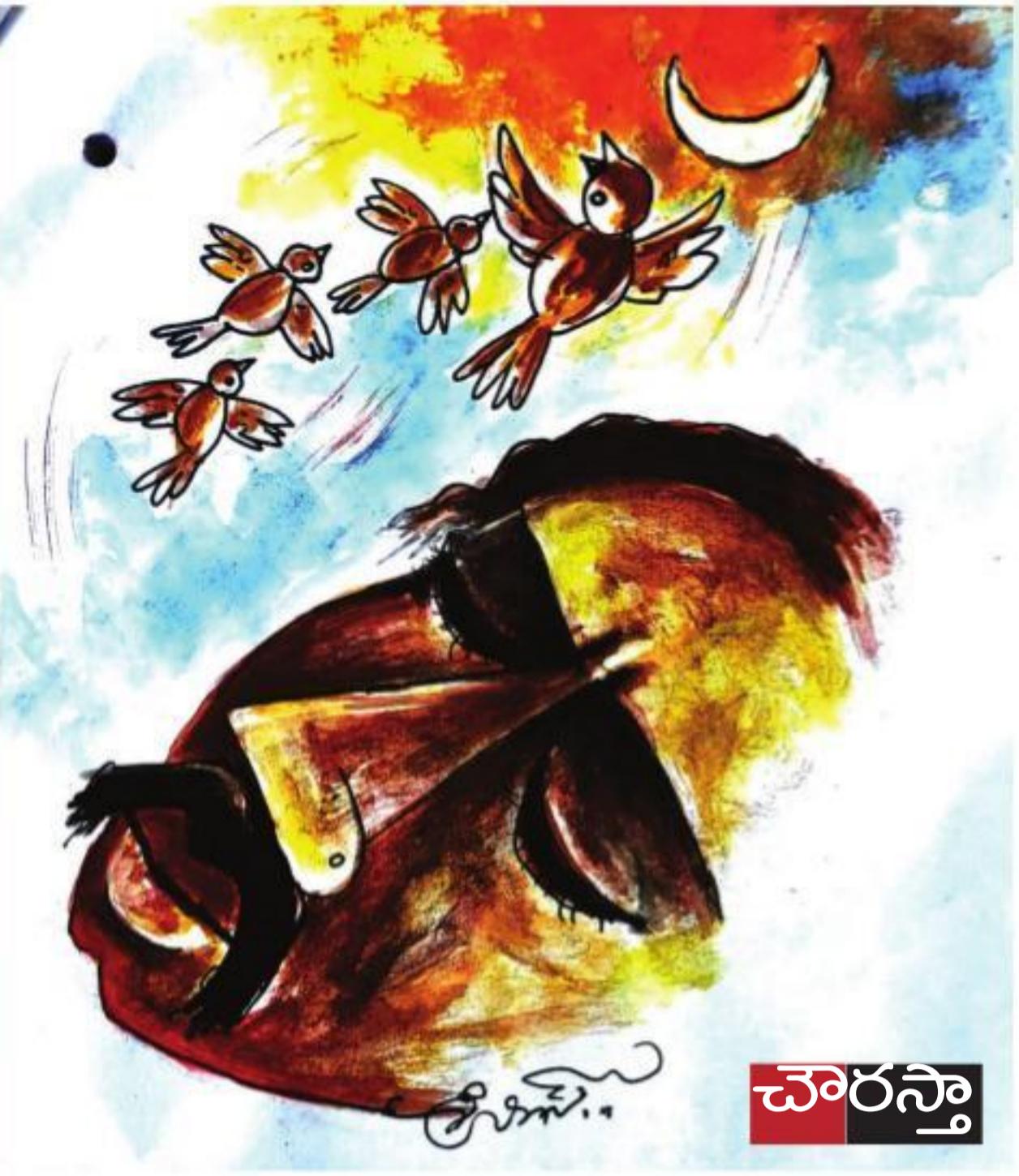
వ్యవసాయ దేశమైన భారతదేశంలో పశు సంపదకు ముఖ్యంగా ఆవుకు ప్రత్యేక స్థానం ఉండనటంలో సందేహం లేదు. ఆవును పూజించే సంప్రదాయం ఉంది కాబట్టి ఆవు మూత్రం, పేడలలో విశిష్ట లక్షణాలున్నాయని, ఆవు పాలలో బంగారం ఉండనే ప్రచారం విస్తృతంగా జరుగుతున్నది. వీరు ఆపాదించే ఆయ్యా లక్షణాలు కేవలం ఆవుకే పరిమితమా? లేక ఏ పాలిచే జంతువులోసైన్సు ఉంటాయా? సైన్సు, సైన్సు పద్ధతీ గుడ్డిగా దేన్నీ వ్యతిరేకించదు కాని రుజువులు కోరుతుంది. పరీక్షకు నిలబడినదే, రుజువైనదీ మూత్రమే సైన్సుగా అంగీకరించ బడుతుంది. ఆవు శాస్కరియలో ఆక్రీజన్సును విడుదల చేస్తుందన్న విషయం కూడా సత్యదూరం. ఆ మాటకోస్టే ఏ జంతువుకూ ఆక్రీజన్సును విడుదల చేసే శక్తి లేదు. కేవలం మొక్కలు మూత్రమే ఆ పని చేయగలవు. సైన్సును పూర్వపరం చేసి, ఆలోచనను పక్కదారి పట్టించే పద్ధతుల పట్ల ఆప్రమత్తత అవసరం. రాజ్యంగంలో పేర్కొన్నట్లు ప్రజల్లో ప్రశ్నించే తత్త్వాన్ని నిరంతరం ప్రచారం చేయటం ఒక్కటే ఇందుకు విరుగుడు. ఇందుకు ఫిబ్రవరి 28, జాతీయ సైన్సు దినోత్సవం మంచి సందర్భం. భారతదేశంలో వైజ్ఞానిక ప్రగతికి స్వార్థినందించిన నోబెల్ శాస్త్రవేత్త సి.వి.రామన్ తన విశిష్ట పరిశోధనా ఫలితం 'రామన్ ఎఫెక్టు'ను ప్రపంచానికి వెల్లడించిన రోజు ఇది. యువ వైజ్ఞానికులకు, బాల బాలికలకు సైన్సు పట్ల ఆసక్తిని, శాస్త్రియ ఆలోచనలను రేకెత్తించేందుకు ఈ అవకాశాన్ని సద్గునియోగం చేసుకోవాలి. మనం నిత్య జీవితంలో ఎదుర్కొంటున్న అనేక సమస్యలకు మార్గం చూపుతుంది సైన్సు. శాస్త్రియ దృక్పూఢాన్ని పిల్లల్లో ప్రోది చేయాలి. హేతుబద్ధంగా ఆలోచించాలని చెబితే సరిపోదు. మన ప్రవర్తన, ఆచరణలో అది కనబడాలి. అపుడే వారు సహాతుకంగా ఆలోచిస్తారు. మానవత్వం ఆపిరై, మూడుత్వం రెక్కలు విప్పుకు విజ్ఞంభిస్తున్న ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో పిల్లల్లో ప్రశ్నించే తత్త్వాన్ని ప్రోత్సహించాలి. దేశైనా ప్రశ్నించగలిగినపనుడే హేతుబద్ధమైన ఆలోచనలకు పునాది పడుతుంది. నిత్య జీవితంలో ఎదురుయ్యే సమస్యలకు అది కరోనా అయినా, కాలుష్యమైనా, మూడ నమ్మకాలను త్యజించడమైనా శాస్త్రియ దృక్పూఢాన్ని పెంపాందించడమే సరైన మార్గం. తన కళ్ళ ముందు జరిగే దారుణాలు చూసి నాకెందుకులే అనుకునే అమానవీయ ధోరణి నుండి సమాజాన్ని మానవత్వం వైపు నడిపించాలనే శాస్త్రియ దృక్పూఢం అవసరం. అదే పరిష్కారం కూడా.

సైన్సు నిత్యం సైన్సు సత్యం

కష్టసప్టాలను కలిగించి
ప్రాణాలెన్నే హరించి
ప్రపంచాన్ని అతలాకుతలం చేసి
సైన్సు ప్రాముఖ్యతను
శాస్త్రియ దృక్పూఢాన్ని
అలవరచుకోవలసిన
అవసరతను పరిపుట్టతను
పర్యావరణ పరిరక్షణకు కట్టుబడి
ప్రకృతిసమతుల్యతను పాటించమని
కళ్ళతెరిపించింది కరోనా మహామార్గి
అశాస్త్రియ ఆలోచనలతో
అంధవిశ్వాసాలతో
మహిమలెన్నే వున్నాయన్న
పుణ్య క్లైట్రాలు దేవాలయాలు
మందిరాలూ మసీదులు
మూసివేసుకున్న వేళ
భగవంతునికి భక్తునికి
మధ్యవర్తులమని చెప్పుకునే
అయ్యవార్లు పూజారులు
బాబాలు స్వామీజీలు
తలుపులేసుకున్నవేళ
మానవజాతి సంరక్షణకు
మేమున్నామని అభయమిచ్చిన
వైద్యాలయాలు అక్కున చేర్చుకుని
శాస్త్రియ సైపుణ్యంతో తమ
సేవలందించిన వైద్య బృందం
సైనిచ్చిన గౌప్యవరం
మనిషి మనుగడకు
మెరుగైన సమాజానికి
ఊతమిచ్చేది ఊపిరి పోసేది సైన్సు
ప్రశయాలు భూప్రకంపనలు
ఉత్సాతాలు ఉపైనలు
కరువులు కాటకాలు
ప్రమాదాలూ ప్రమోదాలు
వ్యాధులు బాధలు
ఎవైనా ఎప్పుడైనా ఎక్కడైనా
సవాళ్ళను స్వీకరించి
సమస్యలను అధిగమించి
దినదినాభివృద్ధి చెందుతూ
జగత్తిని జాగృత పరుస్తూ
మానవాళిని ముందుకు నడిపించు
సైన్సు నిత్యం... సైన్సు సత్యం

- పణితి రామనాథం

9989969331

చెరన్తా

నడి వేసవి రాత్రి కల!!

ఏ క్షణాన్నయినా ఎన్నికలు రావచ్చునన్న ఉపు అందింది ఓ పార్టీ నాయకుడికి. తక్కణమే, గెలుపు గుర్రాల కోసం వేట ఆరంభించాడు. తక్కణమే గుర్రాలంబే మరోటీ ఇంకోటీ కాదు బాగా బలిసిన మనుషుల కోసం. బలిసిన అంటే కిలోల లెక్కనా పొండ్ల లెక్కనా మాంసం పెంచిన వాళ్ళ కోసం కాదు బాగా డబ్బున్న వాళ్ళ కోసం ఓటుకు ఎంతైనా యిచ్చి కొనగలిగే వాళ్ళ కోసం అంతే.

వచ్చేవాళ్ళ వస్తున్నారు. వెళ్ళేవాళ్ళ వెళ్తున్నారు. ఎన్ని వోట్లు కొనగలిగే సత్తా, కొల్లగొట్టే బలమూ ఉందో చెప్పుకుంటున్నారు. చీకటి పడింది. ఇక ఎప్పరినీ కలవను ఎవరైనా వస్తే రేపు రమ్మనండి అంటూ మహానాయకుడు లోపలికి వెళ్ళబోతున్న సమయంలో వచ్చింది ఓ శార్తీ.

తప్పించుకోను వీలేక సోఫాలో కాళ్ళూ చేతులూ పారేసి వచ్చిన శార్తీని కూచోమన్నాడు వచ్చినవాడి ముఖాన ముసుగు ఉండటం అప్పడు గమనించాడు.

‘ముఖానికి ముసుగు ఎందుకు? అవతలి పార్టీ నుంచి వచ్చివా?’ అనడిగాడు నేత.

అదేం లేదు. ముసుగు తీసేస్తే మీరు ఉలిక్కి పడతారో.. భయపడతారో.. కెవ్వమంటారోనని అన్నాడు వచ్చినవాడు.

జోకులు వద్దు. చాలా మందిని చూశాను కెవ్వమనిపించానే కానీ కెవ్వమనలేదు. ఎప్పుడూ ముసుగు తీ అన్నాడు అధినేత.

వచ్చిన వాడు ముసుగు తీశాడు. ఎప్పుడూ కెవ్వమనని నాయకుడు కెవ్వమన్నాడు. తన ఎదురుగ్గా కూచున్నవాడు కంరం దాకా మనిషిలాగే ఉన్నాడు కానీ తల మాత్రం గాడిద తల. ఈ పక్కా ఆ పక్కా రెండు చెవులు నల్ల గులకరాయికి సున్నం చుక్క పెట్టినట్టు కళ్ళు.. నోటమాట రాలేదు నాయకుడికి నాలుక కింద దవడకి అతుక్కుబోయింది. కాన్సేపటికి తేరుకుని అడిగాడు. ఎవరు నువ్వు మనిషివా గాడిదవా?

జవాబు వచ్చింది. తల ఒక్కటే గాడిద తల కాదు మొత్తంగా గాడిదనే. లోపలికి రానిప్పరని మనిషిలా తయారై వచ్చాను అన్నది గాడిద.

మంత్రాలూ తంత్రాలూ తెల్పిన గాడిదవన్న మాట అన్నాడు నాయకుడు.

మాటలు కూడా తెల్పిన గాడిదను. ఇక మంత్ర తంత్రాలంటావా మీ రాజకీయ నాయకులకు తెల్పినన్ని గజకర్ల గోకర్ల ఉక్కుటమార విద్యులు గాడిదలక్కూడా తెలియవు సుమా అంది గాడిద పలుగురాళ్ళలాంటి పశ్చ బయటపెట్టి.

చిరాకుపడ్డడు నాయకుడు. అసలు నాతో నీకు పనేమిటి బయటకపోతావా తన్నించనా అన్నాడు లీడర్.

మొదట్లో నువ్వే తన్నేవాడివి తరువాత మనుషుల్లో తన్నించే వాడివి నువ్వే స్టేజికి ఎలాగ వచ్చావో నాకు తెల్పు. నిన్నటి రాడీలూ కేడీలూ నేటి పొలిటీషియన్స్ అని నాకూ తెల్పు. అఫ్కోర్సు ఇది అందరికి వర్తించకపోవచ్చు కానీ నీకు మాత్రం పిక్సుబోతుంది.

జంతకీ నువ్వు వచ్చిన పనేమిటి? అనడిగాడు చేతి వేళ్ళ మెటికలు విరుచుకుంటూ.

పెద్ద పనే! తమరు ఎన్నికల్లో నిలబెట్టడానికి అభ్యర్థుల్ని ఎంపిక చేస్తున్నారని విని వచ్చాను. నాకూ ఎన్నికల్లో నిలబడాలని వుంది అంది గాడిద.

అదెలా! అదెలా వీలు పడుతుంది మనుషుల్ని మనుషులు ఎన్నుకుంటారు కాని గాడిదల్ని కాదు అన్నాడు నాయకమణి.

ఏం ఎన్నికల్లో మనుషులే పోటీ చెయ్యాలా గాడిదలు చెయ్యుకూడా అంది గాడిద చెవులు నిలబెట్టి.

కుదరదు అన్నాడు నాయకుడు

ఏం మనుషుల్లో గాడిదల్లేరా? ఎన్నికల్లో నిలబడే వాళ్ళల్లో మనుషుల్లా కనిపించే గాడిదలు ఎన్నో అన్నది గాడిద కనుగుడ్లు వెడల్పు చేసి.

దీనికి దీటుగా సమాధానం చెప్పాలనుకున్న నేత నీకు చదువుందా ఏం తెలుసని మనుషుల మధ్య చట్టసభలో కూచుండామనుకుంటున్నావు అన్నాడు.

చదువా! రోజూ ఎన్ని కేజీల న్యాసు పేపర్లు నమిలేస్తానో తెలుసా! ఎన్ని భాషల పత్రికలు నమలకుండా పొట్టన పెట్టుకుంటావో ఎరుకా? డెమాక్రసీ అంటే బక్క ప్రజలను బలిసిన వాళ్ళు అంటే పేద ప్రజల్ని ఉట్టు కొనగలిగే ధనికులు పరిపాలించడం అని నాకు ఎరుకే! కొనగలిగిన వాళ్ళే మళ్ళీ మళ్ళీ ఉట్టు కొని దశాబ్దాలుగా ఏలిన వారవుతున్నారని ఏలిన వారే మళ్ళీమళ్ళీ ఏలుతున్నారని తెల్పు. ఇలాగ కుర్రీలో కూర్చున్న వాడు లేవకుండా కూచుంచే ప్రజలందరికి అవకాశం ఎప్పుడు వస్తుంది అది ప్రజాస్వామ్యం ఎలాగ అవుతుంది? అంది గాడిద నాలిక బయటికి విసిరేస్తా.

తెలివైన గాడిదవే కానీ డబ్బున్న వాడు గాడిదైనా సరే ఎన్నికల్లో నిలబెడతా. నీ దగ్గర ఉట్టు కొనే సత్తా వుందా అనడిగాడు అధినాయకుడు.

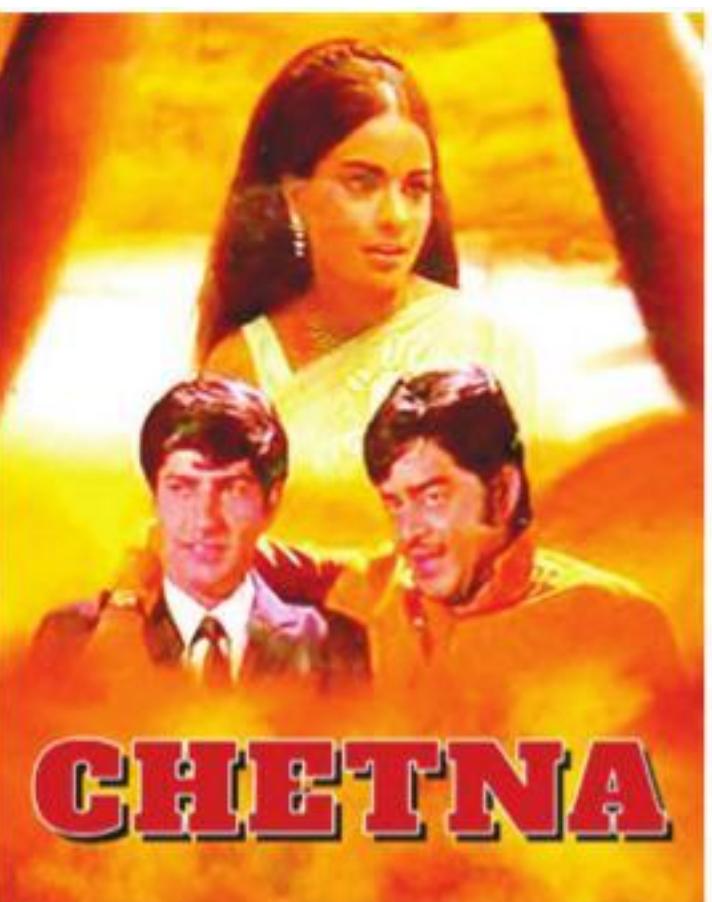
గాడిద తల దించుకుంది.

చూశావా! మనుషులు గాడిదలయితే అవ్వచ్చు కానీ గాడిదలు మనుషులు కాలేరు. డబ్బు లేకపోతే అంతే! ఇక దయచేయి అన్నాడు లీడర్.

ఏమీ చెయ్యలేక గాడిద వినేవాళ్ళ చెవులు పగిలేట్లు ఉండ్ర పెట్టసాగింది.

సోఫాలో తనకు తెలీకుండానే నిద్రలోకి జారుకున్న నాయకుడు ఉలిక్కిపడి నిద్ర లేచాడు. ఎదురుగ్గా ఎవరూ లేరు.

- చింతపట్ల సుదర్శన్, 9299809212

CHETNA

ప్రపంచంలో నాగరిక సమాజం ఏర్పడినప్పటి నుండి ఉన్న అతి పురాతనమైన వృత్తి వ్యాఖ్యాచారం. ఇది దేశ కాలమాన పరిస్థితుల ప్రభావంతో ఎన్నో పేర్కెతో నడుస్తుంది. పురుషునికి సంసారం అనే భద్రతతో పాటు అనందం కోసం కొండరి ప్రీలను వారికి అందుబాటులో ఉంచింది సమాజం. ప్రీల శరీరాలను పురుషులకు భోగ్య వస్తువులుగా మలచి, అలా ఉపయోగపదులున్న ప్రీలకు కొన్ని సందర్భాలలో ఒక భద్రత కూడా ఉందేలా చూసింది సమాజం. చంద్రగుస్త హౌర్యుని సమయంలో కౌదీల్చుడు వేశ్వలను గణిక, ప్రతిగణిక, రూపజీవా, పుంషాలి, కౌఛికప్రీ, దాసి, రూపదాసి, పిల్చుకరియ అంటూ ఇలా వర్గాలుగా విభజించాడట. ఇది తెలుసుకుంటే వేశ్వావృత్తి ఎలా సమాజం ఆమోదం పొంది ముందుకు నడిచిందో అర్థం అవుతుంది. ఇలా కాక వివాహం చేసుకుని ఇతర మగవాళతో కూడే వారిని కులటలు అని పిలిచేవారట.

ఆంగ్లేయుల కాలంలో 1864లో సైనికులు, ఆఫీసర్లు సౌకర్యార్థం మన దేశంలో ఒక చండించి తీసుకొచ్చారు. దానికనుగుణంగా పైన్యులో పని చేసేవారికి వేశ్వులతో అనందించే సౌకర్యం చండించి తీసుకుండా లభించింది. లైసెన్సులు ఇచ్చి, చక్కలు అనే స్వావరాలు ఏర్పరిచి ప్రతి వెయ్యి మంది పడు మంది వేశ్వులు అందించి ఉండేలా ప్రభుత్వమే చూసింది. ఇక మనం విన్న దేవదాసులు, జోగినీల గురించి చెప్పుకుండి. అయితే ఈ వృత్తులలో ఎక్కువ శాతం ప్రీలు బలమంతగా చేపులిడితే కొండమందికి ఈ వృత్తి వారసత్వంగా లభించేది. ఇక కొండరు ఇష్టపూర్వకంగా ఈ వృత్తిని వివిధ కారణాల ప్రోధులంతో స్వీకరించేవారు.

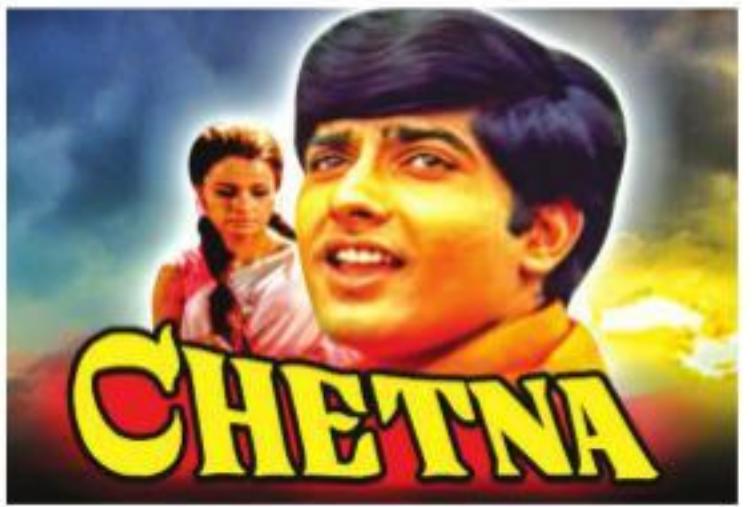
ఇది అందరికి తెలిసిన విషయములునా వేశ్వుల ఉనికి గమనించనట్లు ఉండిపోవడమే మర్యాద అని చాలా మంది ప్రీలు ఈ

వేశ్వగా తప్ప భార్యగా ఉండలేని ‘ఆమె’

ప్రస్తుతి తీసుకురారు. అంతర్జాతీయంగా కోట్లలో నడిచే ఈ వ్యాపారం గురించి మాట్లాడడం కూడా అమర్యార అని భావిస్తారు మర్యాదన్నులు. భారతీయ సినిమాలో వేశ్వులు గురించి చాలా కాలం ప్రస్తావన ఉండేదే కాదు. ఒకవేళ ఉంటే వారు వాంపెలు లేదా కావరాలు కూల్చే ప్రారులు. అపుపాలి, వాసవదత్త లాంటి ప్రీల గురించి సినిమాలు వచ్చినా వారు రాచరికు వేశ్వులు. చివరకు భక్తి మార్గంలో ప్రయాణించారు కాబట్టి వారి గురించి బాహోటంగా వినగలిగాం. తరువాతి కాలంలో విధివంచితలు, మోసపోయి వృత్తి లోకి ఈండుబిడిన వేశ్వుల కథలు కొండరు చెప్పే ప్రయత్నం చేసారు. కానీ ఈ వృత్తిని కోరి దాన్ని స్వీకరించిన ప్రీల గురించి మాట్లాడక పోవడం, మన సమాజంలో ఒక హిపోక్సిని. ఈ వ్యాపారును సమాజమే రూపొందించి మళ్ళీ దాని గురించి బాహోటంగా మాట్లాడరు. ఆ వ్యాపార్లోని ప్రీలు విధివంచితలూగా కనిపిస్తే తప్ప మనకు వారిపట్ల సానుభూతి రాదు. అలాంటి ప్రీలను చూసి చాలా మందికి తమ పాతిప్రత్యుం గుర్తువచ్చి, తమ పట్ల తామే ఒక ప్రేమ భావంలో పడిపోతూ ఉంటారు. శీరీలను అమ్మకునే ప్రీలపై సానుభూతి చూపడం కూడా కొండరి ఈగోను తృప్తి పరుస్తుంది. అలాంటి వేశ్వు పాత్రాలనే సినిమా ప్రపంచం చిలిస్తున్న సమయంలో ఆ హిపోక్సిని భద్రులు కొట్టి తీసిన సినిమా 1970లో వచ్చిన “చేతన” దీని దర్శకులు బీ.ఆర్.ఇప్పారా.

ఈ సినిమాలో ప్రధాన ప్రీలపై ఒక వేశ్వు ఆ పొత్రలో నబించింది రెపోనా సుల్లానా. ఆవిడ మొదటి సినిమా “దర్శక్”. దీనికి జాతీయ స్థాయిలో ఉత్తమ నటి పురస్కారం లభించింది అవిడకు. కానీ అంతటి ప్రతిభ ఉన్న నటికి కూడా తరువాత “చేతన” సినిమాలో నటించినదువలన సిని కేరియర్ డెబ్యూ తిని మరే పెద్ద సినిమాలో కూడా పాత్రలు లభించాడు. కారణం ఈ సినిమాలో వేశ్వు కోరి ఆ వృత్తిని స్వీకరిస్తున్నది. పేద కుటుంబంలో పుట్టిన సిను కాలేజీ లోజుల్లో తన తోటి ఆడపిల్లల ఇర్దిదయిన జీవితాన్ని చూసే తానూ అలా బతకాలని కోరుంటంది. డబ్యూ సంపాదించాడనికి వ్యాఖ్యాచారాన్ని ఎంచుకుంటంది. అదే ఆమె వృత్తి, ఆమె జీవితం, ఆమె అనందం అవుతుంది. ఆమె అలా బతకుతుర్వునుడు సెల్లీ పిటీ ఏమీ కనపర్చడు. మొకానిక్ నుండి పేద డాక్టరు దాకా డబ్యూకు ఇఖ్యంది పడే వారిని ఆముకని, తన వంతు సహాయం చేస్తుంది. వారికి ఆమె దేవత. ప్రతి గుడికి, చర్చికి, దగ్గరు వేళ్ళి భక్తిగా పూజలు చేస్తుంది.

అలా అని పురుషులపై విపరీతమైన మోహం అంటూ ఏమీ ఉండదు. వృత్తిలో కాకుండా మరక్కుడయినా తనను ఒక మగాడు ముట్టడం కూడా ఇష్టపడదు. ప్రతి ఒక్కటినీ తన నిర్దేశించిన దూరంలోనే ఉండుతుంది. తండ్రి ఆరోగ్యం కోసం తాపత్రయపడుతుంది. భాద్యత లేని చెల్లెలి సరదాలు తీరుస్తుంది. తనదైన పద్ధతిలో జీవిస్తూ ఉంటుంది.

అనుకోమడా అమె జీవితంలోకి అనీల్ అనే వృత్తి ప్రవేశిస్తాడు. ఆమెను రోద్దుపై మొదటిసారి చూసిన అటను ఆమెను ప్రేమిస్తాడు. ఆమె ఎవరో తెలీకుండానే ఆమెని ఆరాధిస్తాడు. తనను దగ్గరకు కూడా రానిప్పని ఆమెతో సంభాషణ ఎలా మొదలెట్టాలో తెలీయక

బాధపడతాడు. అతన్ని ఆ స్థితిలో చూసిన అతని ధనిక మిత్రుడు ప్రీ కోసం తప్పిచిపోయే స్నేహితుడి బాధ తీర్చడానికి ఒక భద్రునైన వేశ్వతో అతనికి అపాయింట ప్రీసుకుంటాడు. ఆ వేశ్వతో ఆ స్నేహితుడిని అంతకు ముందే పరిచయం ఉన్నదని ప్రేక్షకులకు అర్థం అవుతుంది. స్నేహితుడు ఉడ్డేశం తెలియని అనీల్ గదిలోకి వెళ్ళి అక్కడ తన ప్రేమించిన సినును వేశ్వగా చూస్తాడు. ఆమె అతను సంతోషంగా అంగీకరిస్తాడు. ఆమె సాంగ్యంలో తృప్తిని అనుభవిస్తాడు. ఆమెపై విపరీతమైన ప్రేమ చూస్తాడు. ఆమె అలవాట్లు తెలిసి ఉన్నప్రాడమం వల్ల ఆమెకు మందు సిగరెట్లు కూడా తీసుకొస్తాడు. అతని మంచితనం, తనను తన బలహీనతలతో పాటు స్వీకరించగల అతని ప్రేమ, ఏ అంక్షలు లేని జీవితం అమెను ఆలోచించజేస్తాయి. క్రమంగా ఒకొక్కటిగా తన అలవాట్లను మాని అతనికోసం తనను తాను మార్పుకుంటుంది నీము. అనీల్ ఆఫీసు పని మీద ఒక రెండు రోజులు బైటు ఊరికి వెళ్ళాడనికి అంగీకరిస్తాడి.

సీమ అశ్వరోహితుంది. తన జీవితం పెళ్ళికి పహికి రాదని, తాను ఒక ఆదర్శ గ్రూహాటిగా బతకలేనని, మందు, సిగరెట్లు లేకుండా ఉండలేనని చెబుతుంది. కానీ అనీల్ అవేషీ తనకు అభ్యంతరాలు కావని, ఆమెను వివాహం చేసుకోవడానికి అపి అప్పురావని, తాను దేనికి ఆమెను అడ్డగించనని, తనకు ఇష్టం ఉన్నట్లుగా తాను ఉండవచ్చని చెబుతుంది. సీమ అతని మాటలకు ఆశ్రూపోతుంది. అక్క జీవితం కోసం తనను తాను సిద్ధపరుచుకుంటున్నప్పుడు విన్న ఈ విషయం ఆమెను చాలా కలవర పెడుతుంది. తండ్రి ఎవరో తెలీని ఆ

- పి.జోతీ, 9885384740
కల్పిం

గ్రామంలో ప్రతి ఒక్కరు ఆ కుర్రాడిని “చిన్న పంతులు” అని పిలుస్తారు. అది వింటే చాలు ఆ కుర్రాడికి ఇబ్బందిగా ఉంటుంది. అసలు దాని అర్థం ఏమిటనేడి తెలుసుకునేంత వయసు కాదు తనది. కారణం ఏదైనాగాని, అలా పిలుపించు కోవడం అతనికి ఇష్టం ఉండదు.

పిలిచిన వాడు చిన్నవాడయితే, లాగి చెంపమీద కొట్టాలనిపిస్తుంది. అదే కాస్త పెద్ద కుర్రాడైతే ఆ వ్యక్తి వెళ్ళిపోయేంత వరకు వేచి చూసేవాడు.

తాను నివసించే ఆశ్రమంలో ప్రతి ఒక్కరికీ, ఆఖరికి అక్కడ ఉండే ఆపులకి, లేగదూడలకి ఇంకా గ్రామంలో ఉండే చెట్లు చేమలకి, చెరువులు, ఆటగోలు పిల్లలకి...

అందరకీ తన ఈ పేరు సుపరిచితమైపోయింది.

- ఒరియా మూలం : గౌరవరి దాన్
- తెలుగు సేత : మూర్తి క.వి.వి.ఎస్, 7893541003

నిజానికి అతని పేరు టుటులూ ..! ఆ పేరుతో వాళ్ళమ్మ ఎంతో ముద్దగా పిలుస్తుంది. అయితే ఆకాశంలో ఇంద్రధనువులా అది కరిగిపోయింది. పూచి వాడిపోయన దేవకాంచన పుష్టి సముదాయంలా, నీటిలోని బుడగలా ఆ పేరు మాయమైపోయింది.

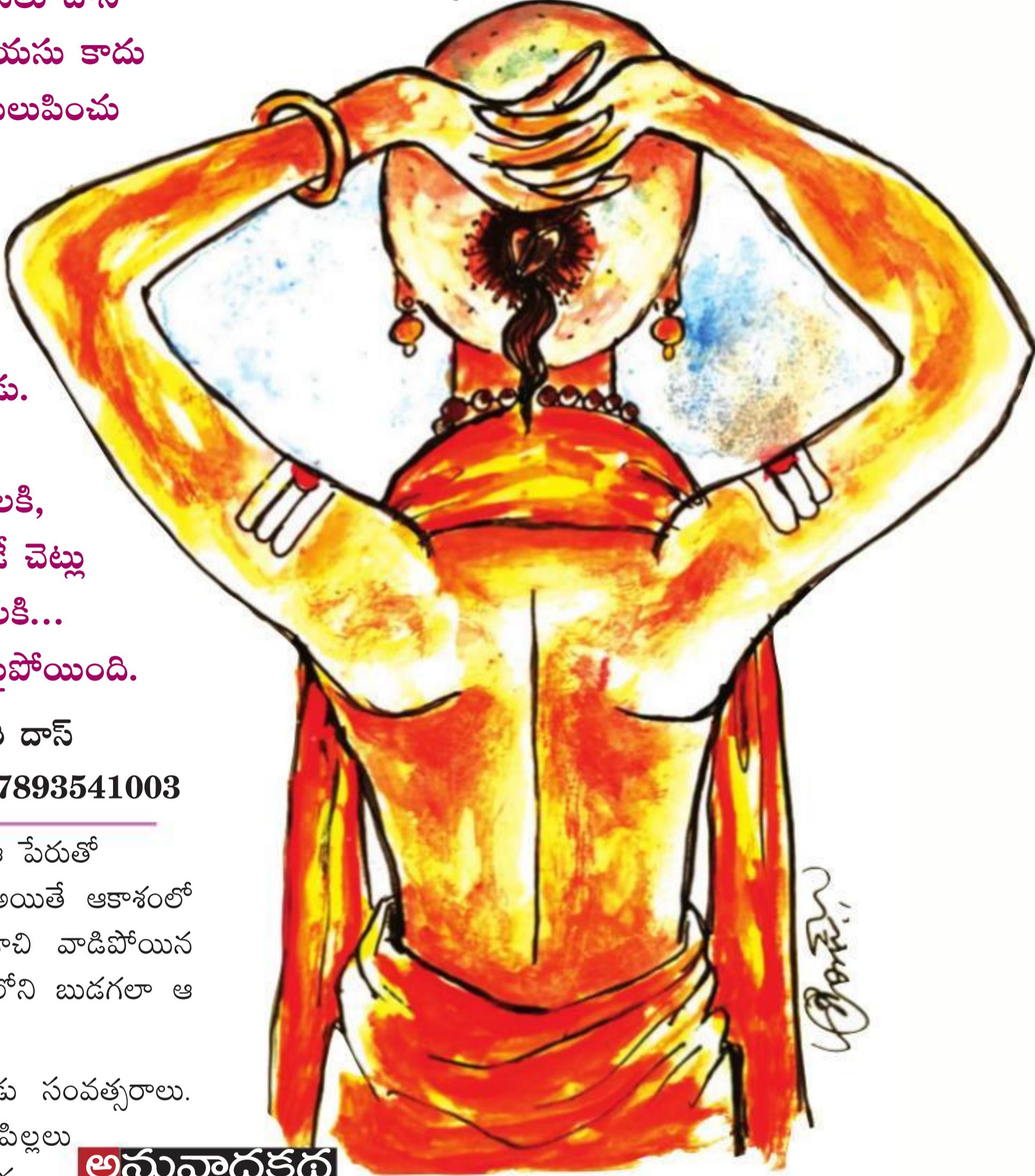
“చిన్న పంతులు” వయసు పదకొండు సంవత్సరాలు. వాళ్ళమృగున్నాన్నలకు చాలా కాలం పీల్లలు లేకపోడంతో పూరి జగన్నాథునికి చేసిన పూజల అనుమతి వల్ల తను జన్మించాడు. అంతకు ముందు తమ గ్రామ దేవతకి, చంద్రశేఖరునికి, మంగళా దేవికి, అరిదిలోని అభిండలా మణి ప్రభువుకి ఎన్నో పూజలు చేశారు. ఏమీ లాభం లేకపోయింది. చివరికి రైలు ఎక్కు పూర్తి క్షేత్రం వెళ్ళారు. ఒక కొడుకు పుట్టినట్లయితే జగన్నాథ ప్రభువు సేవ నిమిత్తం అతడిని సమర్పించుకుంటామని మొక్కుకున్నారు.

ఆ తర్వాత యేటికి పూజలు ఫలించి ఇదిగో ఈ టుటులూ జన్మించాడు. తల్లిదండ్రులు ఎంతో ముద్దు చేసేవారు. ఆ తల్లి ఎంతో గర్వంగా తన కొడుకుని చుట్టుపక్కల వాళ్ళ ఇళ్ళకి ఎత్తుకుని వెళ్ళేది. గతంలో శుభకార్యాలకి వాటికి వెళ్ళినప్పుడు తనని గొడ్డాలు అని చెప్పి చిన్నచూపు చూసేవాళ్ళు. కొడుకు చేతికి రక్కా యంత్రం కట్టి, బుగ్గకి దిష్టి చుక్క పెట్టేది.

టుటులూ బాల్యం ఆడుతూ, పాడుతూ గడిచింది. లేగల చెవుల్ని పట్టుకుని నడిపించేవాడు. తూనీగలు పట్టడం, కోడిపుంజు ఈకలు లాగడం ఇలా ఎన్నో చేసేవాడు.

స్వాలుకి వెళ్లేదారిలో ఒక పెద్ద మరిచెట్టు ఉండేది. దాని మీద ఆడుకునే ఉడతల్ని చూస్తుండేవాడు. వాటికి ఉన్న చిన్న చిన్న గోళ్ళతో పళ్ళను తింటూ ఉంటే అతనికి ఎంతో సంతోషం

చిన్న యంతులు

గం ఉండేది. స్వాలుకి వెళ్డం కూడా మర్చిపోయేవాడు. అంత లోనే స్వాల్ బెల్ మోగేది లేదా వాళ్ల మేష్టారో, నాన్నారో వచ్చి ఈ బుడతని స్వాల్కి గుంజకెళ్లిపోయేవారు. క్లాస్స్ లో ఉన్న సరే బయట కనిపించే మేకలని చూస్తాండేవాడు. వాటి వెనుకే ఉండేవి తెల్లటి కొంగలు. అవి కూడా తనకి బాగా ఇష్టం.

టుటులూ అంటే చలాకీ పిల్లాడు అని అందరూ అనేవారు. అలా ఎవరైనా అంటే వాళ్ళమృకీ ఇంకా బాధగా ఉండేది. ఎవరైనా ఫిర్యాదు చేయడానికి వస్తే కొడుకుని ఒక గదిలో దాచేసేది. అన్నం తినేటప్పుడు మాత్రం ఎన్నో సుద్ధలు కొడుక్కి చెప్పేది. తన బిడ్డని మంచి పిల్లాడిగా మార్చమని ఆ జగన్నాథునికి మొరపెట్టుకునేది. దేవుడు తనని ఎలా మార్చుతాడు అని ఆ చిన్న బుర్రకి తోచేది కాదు. అయితే తల్లి కన్నరు, నాన్న కోపం, మేఘారి బెత్తం ఏటి భాష మాత్రం టుటులూకి బాగా తెలుసు.

టుటులూకి పదవయేడు రాగానే వాళ్ళ నాన్న ఓ
ఆశ్రమానికి తీసుకెళ్ళి అక్కడ చేర్చాడు. తల్లి వేదననిగాని,
పొరుగువారి మాటల్ని గాని ఆయన పట్టించుకోలేదు.
ఎందుకంటే ఆ జగన్నాథ ప్రభువుకి తాము చేసిన బాస

చెల్లించ వలసిందేనని తీర్మానించాడు.

ఆ రోజు ఉదయం టుటులూకి చక్కగా స్నానం చేయించింది తల్లి. తల దువ్వి, లక్షణంగా బుగ్గన చుక్క పెట్టింది. కొత్త దుస్తలు వేశారు. ఇంట్లో తినుబండారాలు అతనితో తీసుకెళ్ళడానికి సదిరారు.

ఆశ్రమానికి పయనమవుతున్న టుటులూకి శుభాకాంక్షలు తెలుపడానికి బంధువులంతా వచ్చారు. అందరూ ముద్దు చేశారు ఆ చిన్నారి బాలుడిని. అమ్మ తన కొడుకుని గుండెలకి హత్తుకుంది, చీర కొంగుతో కన్నెళ్ళు తుడుచుకుంది. అమ్మ పండిన ఒక్క అరిసె కూడా తినలేకపోయాడు టుటులూ ఆ సందడిలో..! సాధ్యమైనన్ని పప్పుల్ని చొక్కు జేబులోనూ వాటిల్లోనూ కుక్కుకున్నాడు. ఫేరంగా అనే ఊరు దాకా తండ్రి తో కలిసి నడుస్తూనే ఉన్నాడు. కాళ్ళ నోప్పి పుట్టాయి ఆ దూరానికి. తండ్రి మీద కోపం వచ్చింది. ఊరికి తల్లి గుర్తుకు రాశాగింది.

ఈ పాతాపూర్లో ఉన్న ఆశ్రమానికి వెళ్ళడానికి ముందర టుటులూ ఎన్నో పనులు చేయాలనుకున్నాడు. వాళ్ళ బంధువుల అబ్బాయి తయారు చేసిన గేలంతో చేపలు పట్టలని, స్నేహితుడికి ఉన్న ఓగాలిపటం వంటిదే తాను తయారు చేయాలని ఇలా ఎన్నో అనుకున్నాడు. ఆశ్రమానికి నడుచుకుంటూ వెళ్ళిన శ్రమలో ఇవ్వస్తి మరిచిపోయాడు. బాగా అలసిపోవడం వల్ల వెంటనే నిద్ర పట్టింది. మొద్దు నిద్ర. తెల్లారి లేచి చూసేసరికి పక్కన తండ్రి కనిపించలేదు. ఒక్కసారిగా చెప్పలేనంత బాధ కలిగింది. తండ్రికి సంబంధించిన సంచి, చెప్పులు, గొడుగు ఏమీ కనిపించలేదు.

అలాగే మంచం మీద పడుకుని ఏడ్చాడు. ఓదార్ఘానికి ఇక్కడ అమ్మ గాని, నాన్న గానీ ఎవరూ లేరు. అది గుర్తొచ్చి ఏడుపు ఆపేసుకుని నిశ్శబ్దమైపోయాడు. ఇక ఆ రోజు నుంచి టుటులూ జీవితంలో నూతన అధ్యాయం మొదలయింది. క్షూరకుడు వచ్చి బోడిగుండు చేసి, మధ్యలో పిలకని ఉంచాడు. ఈ తంతు అంతా కాస్త నోప్పిగానే తోచింది. గీకేటప్పుడు అక్కడక్కడ గాట్లు కూడా పడ్డాయి. వేళ్ళ నుంచి కారే రక్తం లాగే తల మీద కారే రక్తం కూడా ఎర్గానే ఉంటుందని అర్థమైంది.

ప్రతిరోజు స్నానాదికాలు కానిచ్చి తుండు ఒకటి చుట్టుకుని పూలు కోయడం, వాటిని దండ కట్టి ఆశ్రమంలో ఇవ్వడం అతని విధుల్లో ఒకటి. దండ కట్టే సమయంలో సూది గుచ్ఛుకుని రక్తం గాని వస్తే వెంటనే ఆ వేలుని నోట్లో పెట్టుకుంటాడు. బాధ ఉపశమించేది. తల్లి నుంచి నేర్చుకున్న విషయమది. దేవుడి పూజ కి దండలు అల్లిన తర్వాత, ఆశ్రమంలోని గోవల్ని మేపడానికి బయటికి తీసుకువెళతాడు. తిరిగి వచ్చిన తర్వాత దగ్గరలోని పారశాలకి వెళతాడు. మళ్ళి స్నాల్ నుంచి వచ్చిన తర్వాత పూజ కోసం దండలు కడతాడు. గుడిలో అర్పకుడు పూజాదికాలు నిర్వహిస్తున్నప్పుడు అవసరాన్ని బట్టి తాళం

వేస్తుంటాడు.

స్నాల్లో పిల్లలంతా టుటులూ పిలక లాగుతూ ఏయ్ చిన్న పంతులు అని ఆట పట్టిస్తుంటారు. అతని నోట్ పుస్తకాలు కూడా దాచేస్తుంటారు. టుటులూ ఏడుస్తూ టీచర్కి చెప్పేవాడు, ఆయన పిల్లలకి భయం చెప్పినా అది తాత్మాలికమే. మళ్ళి తెల్లారి మామూలే. రోజులు గడుస్తున్నాకొద్దీ చికాకుపుట్టి కంప్లయింట చేయడం మానుకున్నాడు. టుటులూ ఆవులు మేపుతున్నప్పుడు, దూరంగా కనిపించే కాలిబాటని చూసేవాడు. అది పాములా వోంపులు తిరిగి ఉండేది. అక్కడ నుంచి అమ్మ నాన్న ఎవరైనా వస్తున్నారా అని చూసేవాడు. కనుచూపు మేర లో ఎవరూ కనిపించేవారు కారు. కాసేపు వెక్కి వెక్కి ఏడ్చి ఆ తర్వాత తుండుతో మొహం తుడుచుకునేవాడు. ఆశ్రమంలో ఎవరైనా చూస్తే కోపగించుకుంటారని భయం.

కొన్నిసార్లు ఆశ్రమంలోని అర్పకుడు బాగానే ఉండేవాడు. ఫరవాలేదులే అనుకునేవాడు. కాని సొంత ఊరు గుర్తుకు వచ్చి ఏడ్చినపుడు మాత్రం అతను కోపగించుకునేవాడు. మళ్ళి పరమాన్నం, కొబ్బరి ముక్కలు పెట్టేవాడు. అలా అయినా సొంత ఊరు జ్ఞాపకం వస్తూనే ఉండేది.

ఆశ్రమంలో పీతాధిపతికి ఒక శిఖ్యుడు ఉండేవాడు. అతనిపేరు అలువా బాబా..! ఈ టుటులూకి అతనంటే అనలు గిట్టేది కాదు. ఏదో చిన్నతనం వల్ల కొద్దిగా పొరబాటు చేసినా బాగా ఆరిచేవాడు ఈ అలువా బాబా. ఒరేయ శుంఠ అని తిట్టేవాడు.

ఒకసారి రాత్రిపూట మెలకువ వచ్చినపుడు అనిపించింది నన్ను విడిచి అమ్మ ఎలా ఉండగలుగుతుందబ్బా అని..! పోనీ నాన్న అయినా వస్తూడా అంటే ఆయన జాడా లేదు. ఆ చిన్న పంతులుకి ఇక్కడ నుంచి పారిపోవాలనిపించింది, ఒక రోజు..! ఎలాగో నడుచుకుంటూ పాతాపూర్ నుంచి ఫేరంగా దాకా వచ్చాడు. అక్కడ అడ్డంగా ఓ నది వచ్చింది. తనకేమో ఈత రాదు. పడవ నడిపేవాళ్ళా కనబడలేదు, ఒక వేళ ఉన్నా అంత తోందరగా తీసుకెళ్ళి విధానం ఏమీ కనిపించలేదు. ఏమి చేయాలో అర్ధం కాలేదు.

పైగా ఆ ప్రదేశంలో చీకటిపడితే దెయ్యాలు తిరుగుతాయని ప్రసిద్ధి. అవతల ఒడ్డువైపు చూశాడు, ఎవరైనా కనిపిస్తారే మోనని..! అవతలే తమ గ్రామం ఉండేది. మ్చి... ఎవరూ జాడ లేరు. కాసేపు ఏడ్చి, ఏమి చేయాలో తోచక తిరిగి ఆశ్రమానికి వచ్చేవాడు.

ఈ ఆశ్రమ జీవితం ఏమీ సచ్చడం లేదు. తాజాగా వేపిన చేప ముక్క దొరకదు. కనీసం ఉప్పు చేప కూడా ఉండదు. ప్రతి రోజు అదే అన్నం, అదే పప్పు. వాళ్ళమ్మ చేసే నోరూరించే కూరలు గుర్తుకు వస్తుంటాయి. ఆ చప్పిడి అన్నం తినబడ్డి కాక ఒక్కసారి కుండలో నీళ్ళు తాగి పడుకునేవాడు.

అలువా బాబా ఒక్కసారి టుటులూతో కాళ్ళ నొక్కించు కునేవాడు. అతని బాన పొట్ట చూస్తే టుటులూకి నవ్వ

వచ్చేది. అలువా బాబా సంగతి తెలుసు గనక నవ్వు ఆపుకునేవాడు. అదే ఇంట్లో అయితే తన కాళ్ళని అమ్మే నొక్కుతుంది. అది గుర్తు వచ్చి ఊసూరుమనిపించింది.

తన తండ్రి, ఈ ఆశ్రమ నిర్వహకులు, దేవుడు ఈ ముగ్గురే తన ఈ దీనస్థితికి కారణం అని ఆ చిన్నబుర్కి అనిపించేది. తను ఇంట్లో బాగా అల్లరి చేస్తున్నందు వల్లే ఇక్కడికి పంపించారేమో.. ఈ సారి ఇంటికి వెళ్లిన తరువాత తను బుధ్మిగా ఉండాలి. వేళకి స్వాల్టికి వెళ్లాలి. చక్కగా చెప్పిన పని చెయ్యాలి.. అని చెప్పి తనలో తను ఒట్టు పెట్టుకున్నాడు. గాలి పటాలు ఎగేరెయకూడదు, చెరువులో ఈదడం, చెట్లు ఎక్కడం, తూనీగలు పట్టడం పంటివి కూడా చేయకూడదు. తండ్రి చెప్పినట్లు వినాలి అని కూడా తీర్మానించుకున్నాడు.

ఎందుకని నన్ను నాన్న ఇక్కడ వదిలేశాడని ఆశ్రమంలో ఉండే పెద్దాయనని అడుగుదామని అనుకున్నాడు. కాని ఆయన గంభీరమైన రూపం చూసి వెనక్కి తగ్గేవాడు. సరేలే.. ఆ దేవుడే నన్ను అమృతానాన్నల దగ్గరకి మళ్ళీ పంపుతాడులే అని సరిపుచ్చుకునేవాడు.

దేవుడు విగ్రహంల దగ్గర వింజామర వీస్తుండే సమయంలో కూడా మొర పెట్టుకునేవాడు ఏమిటయ్యా నాకు ఈ పరిస్థితి, ఇది చూసి నీకు అనందమా అని..! టుటులూకి ఓసారి పంతులు గారు చెప్పారు, దేవుడు ఏదీ మనుషులతో ప్రత్యక్షంగా మాట్లాడడు... కొన్ని సంకేతాల ద్వారా ఆయన సూచిస్తూంటాడని..! దేవుని విగ్రహం మీద నుంచి పూలు కింద పడితే అనుకున్న పని ఆవుతుందని సంకేతమట. అందుకని చాలా పూపులూని అక్కడ పెట్టేవాడు, కాని అవి కింద పడేటప్పుడు ఒకదానికొకటి అతుక్కుపోవడమో... మధ్యలో ఎక్కడో తట్టుకుని ఆగిపోవడమో జరిగేది. అప్పుడు నిరాశగా అనిపించేది.

ఆ రోజు టుటులూకి బాగా విచారంగా ఉంది. లెక్కపెట్టి చెప్పాలంటే అయిదవ సారిగా ఓ పొరబాటు చేశాడు. ఒరేయ నిన్ను ఆశ్రమం నుంచి బయటకి పంపేస్తా అని పంతులుగారు అన్నారు. కొన్నిసార్లు పొరబాట్లు చెయ్యడం కూడా మంచిదేనేమో..! లేగ పెయ్యలా పరిగెత్తాలని తన కోరిక. తూనీగ రెక్కల్లా చేతులు ఎక్కడా ఆగడం లేదు. పింటూ గాడి గాలిపటంలా ఎగురుతోంది మనసు.

ఈ పొరబాట్లు అన్నీ కలిసి ఏదో ఒకరోజు తనకి విముక్తి కలిగించవచ్చునేమో..! ఇక్కడి స్వాల్టిలో పరసు అనే స్నేహితుడు ఉన్నాడు. వయసులో తనకున్న మూడేళ్ళు పెద్ద. తన పిలక మీద ఎలాంటి కామెంట్ చేయని వాడు ఇతనొక్కడే. స్వాల్టి అయిన తర్వాత అతనితోనే నడుచుకుంటూ వస్తుంటాడు.

“పరసు... నేను ఇంటికి వెళ్లిన తర్వాత నువ్వు ఎంత

మంచి వాడివో మా అమ్మకి చెబుతాను” అనేవాడు టుటులూ. ఆ పరసు టుటులూకి ఎన్నో సలహాలు ఇస్తుండేవాడు, పొరబాట్లు చేస్తూ ఉంటేనే నిన్ను ఆశ్రమం నుంచి త్వరగా ఇంటికి పంపించి వేస్తారని చెబుతుండేవాడు. అలాంటప్పుడు టుటులూకి కన్నీళ్ళు వచ్చేవి. మళ్ళీ నేను మా ఊరు వెళ్ళగలనా అని..! నది కి దగ్గరలో ఉన్న వాళ్ళ ఇల్లు, అక్కడి పొలాలు, కాలవలు, ఒంటి కాలు మీద జపం చేసే కొంగలు గుర్తుకు వచ్చేవి.

“అలా చేతగానివాడిలా ఏడవకు, ఛైర్యంగా ఉండాలి” అనేవాడు పరసు. స్నేహితుడి మాటలు అతనిలో స్థయిర్మానిన్ని నింపేవి. ఒకసారి ఆశ్రమానికి వచ్చిన ఓ భక్తుడి దుస్తుల్ని దాచి ఎక్కడో పడేశాడు. స్నౌనం చేయకుండానే దేవుడి విగ్రహానికి పూలమాల అలంకరించేవాడు. ఇలా కొన్ని పొరబాట్లు కావాలనే చేస్తుండేవాడు. దేవుడి పట్ల అలా చేస్తే ఆయనకి కోపం రాదా అని సందేహం వచ్చేది. దేవుడు అలాంటి చిన్న విషయాల్ని పట్టించుకోడు, ఎందుకంటే ఆయనకి నీ బాధలు అన్ని తెలుసు గదా అని స్నేహితుడు పరసు ఓదార్చేవాడు.

అన్నిటికన్నా పెద్ద పొరబాటు ఒకటి చేశాడు. బాగా వేయించిన రోయ్య ముక్కని అలువా బాబా చూస్తుండగా ఓ రోజు తిన్నాడు. అసలు ఈ ఉపాయం చెప్పింది స్నేహితుడే, అధ్యంగా పనిచేస్తుందని సలహా ఇచ్చాడు. తన ఊరు వెళ్లి పోవడానికి అయిదు ఏమిటి, అయిదు వందల పొరబాట్లయినా చేస్తా అనుకున్నాడు.

పరసు ఇచ్చిన సలహా ఆనందాన్ని కలిగించింది. ఇక్కడికి వచ్చిన తర్వాత వాటిని తిన్నదే లేదు. గర్జ గుడిలోకి వెళుతున్న అలువా బాబాకి తాను రోయ్యని చుట్టి తెచ్చిన ఆ కాగితాన్ని కూడా కావాలని చూపించాడు.

అలువా బాబాకి దిమ్మ తిరిగిపోయింది. అది తను ఊహించిందే..! అలువాబాబా ఈడ్డి ఒక్కటి తన్నాడు టుటులూని. ఇది మాత్రం తాను ఊహించలేదు. పరసు కూడా చెప్పలేదు. ఆశ్రమంలో పెద్ద దుమారం రేగింది. ఈ ప్రాంగణం లో

ఆ రాత్రి అతనికి సరిగా నిద్ర పట్టలేదు. ప్రతి ఒక్కరూ ఎన్నో విధాలుగా తిట్టారు. అంతటితో ఆగక టుటులూ తల్లిదండ్రుల్ని ఇంకా వంశాన్ని కూడా తిట్టారు.

చేపని తినడం మహ పాపమని, వెంటనే శుద్ధి చేయాలని లేకపోతే దేవునికి ఆగ్రహం వచ్చి ఈ ప్రదేశంలో ఉండడని అందరూ అన్నారు. ఇక్కడ దేవుడు ఉంటాడా ఉండడా అన్నది సమస్య కాదు తాను ఇక్కడ నుంచి వాళ్ళ ఊరికి వోట్లు పెట్టడు ఎళ్ళతాడా లేదా అన్నదే టుటులూ సమస్య.

ఆ రాత్రి అతనికి సరిగా నిద్ర పట్టలేదు. ప్రతి ఒక్కరూ ఎన్నో విధాలుగా తిట్టారు. అంతటితో ఆగక టుటులూ తల్లిదండ్రుల్ని ఇంకా వంశాన్ని కూడా తిట్టారు. పరసు చెప్పిన ప్రకారమే తాను చేశానని చెప్పాలను కున్నాడు. కాని ఎట్టి పరిస్థితుల్లో చెప్పనని తన తల్లి మీద ఒట్టు పెట్టాడు పరసు

దగ్గర..! దాన్ని కాదని చెబితే తల్లికి ఏమైనా జరిగితేనో, అదీగాక ఒట్టు మీరితే కళ్ళు కూడా పోతాయంటారు. సరే.. ఏది ఏమైనాగాని చెప్పుకూడదనే నిర్ణయించుకున్నాడు.

ఆ తెల్లారి ఆశ్రమంలోని పెద్ద పంతులు గారు టుటులూని పిలిపించారు. ఇక నువ్వు ఇక్కడ ఉండటానికి వీల్లేదు, మీ నాన్నని పిలిపిస్తానని అన్నారు. లోలోపలే పట్టరాని సంతోషం కలిగింది టుటులూకి. అయితే బైటికి అది కనిపించకుండా నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు. తోట అవతలకి వెళ్లిన తర్వాత మాత్రం తాను చేసిన పని మంచి ఫలితాన్ని ఇచ్చిందని ఆనందించడమే గాక సలహ ఇచ్చిన పరసుకి కృతజ్ఞత తెలుపుకున్నాడు తనలోనే..!

వాళ్ళ నాన్న ఎట్టకేలకు వచ్చాడు. నాన్నని చూస్తే కొఢిగా వయను పెరిగినట్లుగా అనిపించాడు. ఆనంద బాష్పాలు రాలుతుండగా, వెళ్లి కౌగిలించుకున్నాడు తండ్రిని.

కాషాయ వస్త్రాలు, గుండు, పిలక, నుదిట మీద నామాల తో ఉన్న టుటులూకి ఇక తనకి మోక్కల లఖించింది, నాన్న ఇంటికి తీసుకుపోతాడులే అని సంతోషం వేసింది. ఇంటికి వెళ్లిన తర్వాత బుద్ధిమంతునిగా ఉండాలనే విషయాన్ని మర్చిపోయాడు. వాళ్ళ ఇంటిపక్కనే ఉన్న చెరువు, దాని పక్కనే ఉన్న ఆటప్పలం, గగన మామయ్య వాళ్ళ బుజ్జి కుక్క ఇంకా ఆవు పెయ్య గుర్తుకు రాశాగాయి. అమ్మకి ఉన్నట్టుండి కనిపించి ఆశ్చర్యపరచాలి అనుకున్నాడు.

తనకి సంబంధించిన వస్తువులన్నీ తన స్వాల్ఫ భ్యాగ్లో కుక్కుకున్నాడు. వాటర్ మగ్ని విసిరి కొట్టాడు. ఇక దానితో పనేమంది..? చెమ టలు వస్తున్నాయి. అలువా బాబా మంచం పక్కనే ఉన్న అటుకుల సీసాలో నుంచి కొన్ని అటుకుల్ని ఒంపుకుని నోట్లో పోసుకు న్నాడు. అలా తన కని

పిడుగు పడినట్లయింది టుటులూకి..!
హృదయం వక్కలయింది. తన చెవులని తన నమ్మలేకపోయాడు. ఈ లోగా అలువా బాబా వచ్చి తన చెయ్య గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

శీర్ఘుకున్నాడు.

బయటకి వచ్చి చూసే సరికి వాళ్ళ నాన్న పెద్ద పంతులు గారితో మాటల్లాడుతూ కనిపించాడు. ఆయన చేతిలో కొంత ధనం పెట్టి ఇలా అన్నాడు. “ఏదో చిన్న పిల్లాడు,

పొరబాటు చేశాడు. దయచేసి మా అబ్బాయిని క్షమించండి.”

ఆ మాటలు విన్న టుటులూకి మతిపోయినంత పనయింది. ఏమి అనాలో అర్థం కాలేదు. అంతలోనే తండ్రి టుటులూ దగ్గరకి వచ్చి ఇలా అన్నాడు “నేను పంతులు గారికి నీ తరపున క్షమాపణలు చెప్పాను. ఆయన మన్మించారు. ఇక మీదట నువ్వు మంచి పిల్లాడిలా మనలుకోవాలి, సరేనా..? నీకు పన్నెండు ఏళ్ళ రాగానే జగన్నాధ ప్రభువుకి అమ్మి, ఆ తర్వాత వేలం పాటలో నిన్న కొనుక్కుంటాము. అప్పుడు నిన్న ఇంటికి తీసుకువెళ్లిపోతాము. ఆ తర్వాత నువ్వు ఇక్కడికి రానవసరం లేదు. నువ్వు పుట్టినప్పుడు మొక్కుకున్నాం గదా, కనక అలా చేయడం మన ఆచారంలో భాగం అన్నమాట.”

పిడుగు పడినట్లయింది టుటులూకి..! హృదయం వక్కలయింది. తన చెవులని తన నమ్మలేకపోయాడు. ఈ లోగా అలువా బాబా వచ్చి తన చెయ్య గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. టుటులూ ఎలాగో విడిపించుకుని వాళ్ళ నాన్న కేసి చూసి దీనంగా పిలవసాగడు.

వాళ్ళ నాన్న ఆశ్రమంలోని దేవుడి గుడి దగ్గరకెళ్ళి నమస్కరించుకుని, తన భాగ్యానికి కృతజ్ఞతలర్పించుకొని వడి పడిగా రోడ్పు మీదికి వెళ్లిపోయాడు. అలా చూస్తుండగానే తండ్రి కనుమరుగైపోయాడు. ఆ చిన్న పంతులు టుటులూ అరిచిన అరుపు తండ్రికి గాని, పెద్ద పంతులు గారికి గాని, ఆ గుళ్ళోని దేవుడికి గాని ఎవరికీ వినిపించలేదు. *

కొబ్బరి బోండమే ఎందుకంటే...

ఈసారి మార్చి కంటే ముందే భానుడు ప్రతాపం చూపిస్తున్నాడు. వేసవి తాపం తీర్పుకునేందుకు చల్లని నీరు, పాసీయాలు తాగేందుకు అందరూ ఎక్కువగా ఇష్టపడుతుంటారు. తాగేపుడు చల్లగా ఉండటమే ఇందుకు ప్రధాన కారణం.. కానీ ఇలాంటివి తాత్త్వాలిక ఉపశమనమే.. వేసవి తాపం తగ్గడం చాలా ఉత్తమమని వైద్య నిపుణులు సూచిస్తున్నారు. దీని వల్ల అనేక ఆరోగ్య ప్రయోజనాలు ఉంటాయట. ఇది వ్యాధి రహితమైన జీవితాన్ని ఆస్వాదించేందుకు సహకరిస్తుంది. రోజువారీ పనులకు ఆటంకం కలిగించే తలనోపి వంటి చిన్న రుగ్గుతలకు ఇది చక్కని పరిష్కారం. కొబ్బరినీశ్శలలో తేనెను

కలిపి ప్రతిరోజు తీసుకోవడం వల్ల రోగ నిరధకశక్తిని పెంపాందించుకోవచ్చు. తేనెలో ఉండే యాంటి ఆక్సిడెంట్లు, కొబ్బరినీశ్శలో ఉన్న విటమిన్ సి వంటి కారకాలు కలిసి శరీరంలోని రోగాలో ధక వ్యవస్థను బలోపేతం చేస్తాయి. కొబ్బరినీశ్శ, తేనెతో తయారు చేసిన పాసీయం తీసుకుంటే జీర్ణ వ్యవస్థ మొరుగుపడుతుంది.

మలబద్దకాన్ని నుంచి ఉపశమనం కలిగిస్తుంది. గ్యాస్ సమస్యలు, కడుపులో మంట, అల్పర్ వంటి వాటిని కొబ్బరి నీశ్శ తగ్గిస్తాయి. కిడ్నీలలో రాళ్ళ కరుగుతాయి, కొబ్బరినీశ్శలో యాంటి బాటీరియా, యాంటి మగర్ లక్ష్ణాలు ఉంటాయి. అందువల్ల చెడు కొలెప్పాల్ను, భూడ్ మగర్ లెవెల్సు నియంత్రిస్తుంది. అందుకే వేసవిలో కొబ్బరి నీశ్శ తాగడమే ఉత్తమం.

**

నెయ్యెల్

మూడు పిచ్చుకలు

అడవి పక్కనున్న నెమలి గూడెంలోని పరమయ్య, కట్టెలు కొట్టి జీవిస్తుండేవాడు. ఉదయమే అడవికి వెళ్లి, ఎండిన చెట్లను కొట్టి, మోపులుగా కట్టి చుట్టుపక్కల గ్రామాల్లో తిరిగి అమ్మేవాడు. ఎండిన చెట్లు దొరక్కుంటే రైతుల భూముల్లోకి కూలికి వెళ్లేవాడు కానీ పచ్చని చెట్లు మీద గొడ్డలిని మోపేవాడు కాదు.

ఒకనాడు గొడ్డలితో అడవిలోకి అడుగు పెడుతూనే, “ఓ వనదేవతా, నా తోటి వాళ్లు ఇండ్లు కట్టుకొని, భార్యా పిల్లలో పక్కగా జీవిస్తున్నారు. నాకు చిన్నప్పటి నుంచి గుడిసే దిక్కుయింది. ఏ రోజు పని చేయకున్నా ఆ రోజు పస్తు ఉండాల్సిన దుస్థితి. నన్ను కరుణించి ధనవంతుడ్ని చేయి” అని అడవి వైపు చేతులు చాచి వేడుకున్నాడు. అతని మాటలు విన్నట్లు చెట్లు ఊగాయి. తరువాత ఓ ఎండిన చెట్లు వద్ద ఆగి పోయాడు. దాన్ని కొట్టడానికి, తల రుమాలు బిగించి గొడ్డలితో చెట్టెక్కాడు, పడడుగుల దూరం వెళ్లగానే, నాలుగు కొమ్మలుగా విస్తరించిన చెట్లు. కొమ్మల మధ్య పెద్ద తొర్క కనిపించింది. దాని పైన తలి కట్టిన గూటిలో మూడు పిచ్చుక పిల్లలు ఎరటి నోళ్లు తెరిచి కిచకిచమని అరవసాగాయి. తలి పిచ్చుక గభాల్ని వచ్చి, అందోళనగా అరుస్తూ, కొమ్మల మీద అటూ, ఇటూ పరిగెత్త సాగింది. పరీక్షగా చూశాడు గూడు వైపు, తొర్క మధ్యలోని చిన్న పేడు పైన గుడ్డలో కట్టి పెట్టిన డబ్బు మూట. ఆ మూటపైన, ఆకులు, గడ్డితో పిచ్చుక ఏర్పాటు చేసుకున్న

గూడు. గూటిలో కండ్లు తెరవని పని పిల్లలు. మూటను చూడగానే పరమయ్య కండ్లు మెరిశాయి. మూటను అందుకోబోయి, పిల్లల్ని చూసి ఆగిపోయాడు. పరమయ్య చేసిన చప్పుడుకు తలి వచ్చిందనుకొని ఆహారం కోసం చిట్టి నోళ్లు తెరచి చిన్నగా శబ్దం చేయసాగాయి పిట్ట పిల్లలు.

మూటను కదిలిస్తే, పిల్లలు తొర్కలో పడిపోవడం భాయం. ఎంత లోతుందో తెలీదు. పోనీ గూడను పక్కకు తీసి పెట్టి, మూటను అందుకుండా మనుకుంటే, పిల్లలు జారి నేలమిదనో, తొర్కలోనో పడిపోయే ప్రమాదముంది. అలా పడిపోతే బతకడం కష్టం. చాలాసేపు ఆలోచిన్నా కూర్చున్నాడు.

కొమ్మల మీద తలి పిచ్చుక ప్రాణభయంతో అరుస్తూ గిరికీలు కొట్టసాగింది. పిల్లల పట్ల దాని ప్రేమను చూసి సన్నగా నవ్వుకున్నాడు. డబ్బు నేడు కాకుంటే, రేపైనా సంపాదించ వచ్చు. కానీ ఒక జీవి ప్రాణం పోతే దాన్ని ఎట్టి పరిస్థితిల్లోనూ తిరిగి తేలేము.

ఆందోళనతో ఎగురుతున్న పిట్టను, ఆకలితో నోళ్లు తెరచిన పిల్లల్ని చూసి జాలితో గొడ్డలిని కింద పడవేశాడు. తరువాత నెమ్ముదిగా చెట్లు దిగాడు. అతడు దిగడం చూసిన తలి పిచ్చుక, అప్పటివరకూ కొమ్మమీద దాచిపెట్టిన రెండు మిడతలి నోట కరచుకొని వచ్చి గభాల్ని పిల్లలతో చేరింది. ఆ దృశ్యం చూసి నవ్వుకుంటూ, ముందుకు కదిలాడు.

కొద్ది దూరంలో ఎండిన మరో చెట్లు కనిపించింది. దాని కొమ్మలు నరికి మోపు కట్టుకుని నెత్తిన పెట్టుకున్నాడు. నడుస్తుంటే, ఆశ్చరంగా మోపు నుండి సువాసన రాసాగింది.. అడవి దాటగానే ఓ గుర్రపు బండి ఎదురొచ్చింది. అందులోంచి ఇద్దరు మనుషులు కిందకు దిగారు.

“ఓయి మనిషి. నీ నెత్తి మీద గంధం కట్టెలు ఉన్నట్లున్నాయి. అవి మా జమీందారు గారికి కావాలి. అందుకే మమ్ము పంపించారు ఇక్కడికి. వారి తలి గారు కాలం చేశారు. వారిని దహనం చేయాలి. ఇదుగో ఈ ధనం తీసుకొని ఆ కబ్బిలిలా ఇప్పు” అని వరహాల మూట పరమయ్య చేతిలో పెట్టారు. ‘చూసుకో లక్ష వరహాలు’ అంటూ పరమయ్య నెత్తిమీది మోపును అందుకొని బండిలో వేసుకుని, వచ్చినంత వేగంగా వెళ్లపోయారు.

కలా? నిజమా? ఇంతడబ్బు? ఆశ్చరంతో ఉచ్చి తబ్బిబ్బి య్యాడు. మూట విప్పి చూశాడు. లక్ష వెండి రూపాయలు. అతని కళ్లలోంచి ఆనంద భాష్యాలురాలాయి. వెనుదిరిగి “అంతా నీ చలువే తలి” అని వనదేవతకు దండం పెట్టాడు. ఆ మాటలు విన్నట్లు చెట్లు ఆనందంగా తలలు ఊపాయి. సంతోషంగా తన గుడిసెకు చేరుకున్నాడు. ఆ రాత్రి అతనికో కలవచ్చింది. ఆ కలలో మూడు పిచ్చుకలు రెక్కలు విప్పుకుని స్వేచ్ఛగా విహారించసాగాయి. వాటి ముందు తలి పిచ్చుక ఉంది. వాటికి దారి చూపుతూ. అవి నేరుగా దేవలోకం వైపు వెళ్లసాగాయి.

- పుష్పల కృష్ణమూర్తి

అడ్డిగింభర్ బుడ్డిదేహ తెలవి - 29

తేడాలు పక్కన కనిపిస్తున్న రెండు బొమ్మలు ఒకేలా కనిపిస్తున్నాయి, కానీ వాటిలో పది తేడాలు ఉన్నాయి. అని ఎంటో కనిపెట్టగలరేమో ప్రయత్నించండి చూద్దాం..

రంగులేద్దాం..! పైన కనిపిస్తున్న బొమ్మలో సముద్ర జీవులున్నాయి. వాటికి తగ్గట్లు మంచి రంగులతో నింపి, అందంగా చేయగలరేమో ప్రయత్నించండి చూద్దాం..

దారేబి? పైన కనిపిస్తున్న బొమ్మలో నాలుగు ఎలుకలున్నాయి. వాటి ఆహారం అన్నింటికీ సమాన దూరంలో ఉంది. అయితే ఏ ఎలుక ఎలా వెళ్లాలో దారి మాత్రం గందరగోళంగా ఉంది. ఎలుకలకు ఎలా వెళ్లాలో దారి చూపించి ఆహారం పెట్టగలరేమో ప్రయత్నించండి..

$$\text{Hamburger} + \text{Soft Drink} + \text{French Fries} = 58$$

$$1 \times \text{Hamburger} = \text{French Fries}$$

$$\text{Soft Drink} \times \text{Soft Drink} = 64$$

Hamburger = ?	Soft Drink = ?	French Fries = ?
----------------------	-----------------------	-------------------------

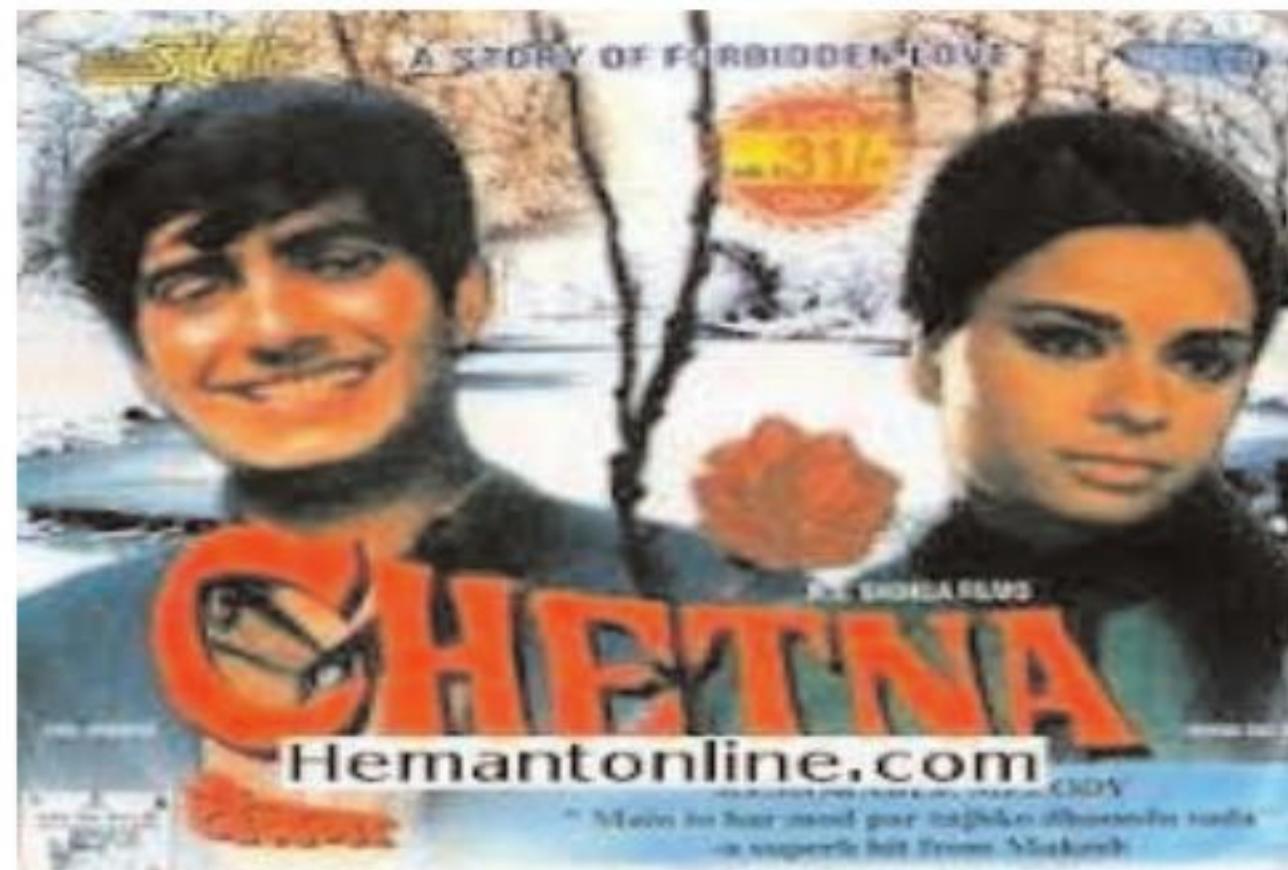
పక్కన కనిపిస్తున్న బొమ్మలో మూడు రకాల ఆకారాలు ఉన్నాయి. వాటిని కలిపితే, పొచ్చిస్తే ఎంత వస్తుయో పక్కన వేసి ఉన్నాయి. అయితే ఏ బొమ్మకు ఎంత అంక ఉపయోగిస్తే లెక్క సరిపోతుందో... ఏ బొమ్మ విలువ ఎంతనో లెక్క తేల్చండి చూద్దాం..

14, 15 తరువాయి.... బిడ్డను ఆమె పాపంగానే భావిస్తుంది. వేళ్లగా ఉన్నప్పుడు అర్థం కాని పవిత్రత, నిజాయితీ ఇప్పుడు ఆమెను కలవరపెడతాయి. డాక్టర్ అబార్ధన్కు అంగీకరించడు.

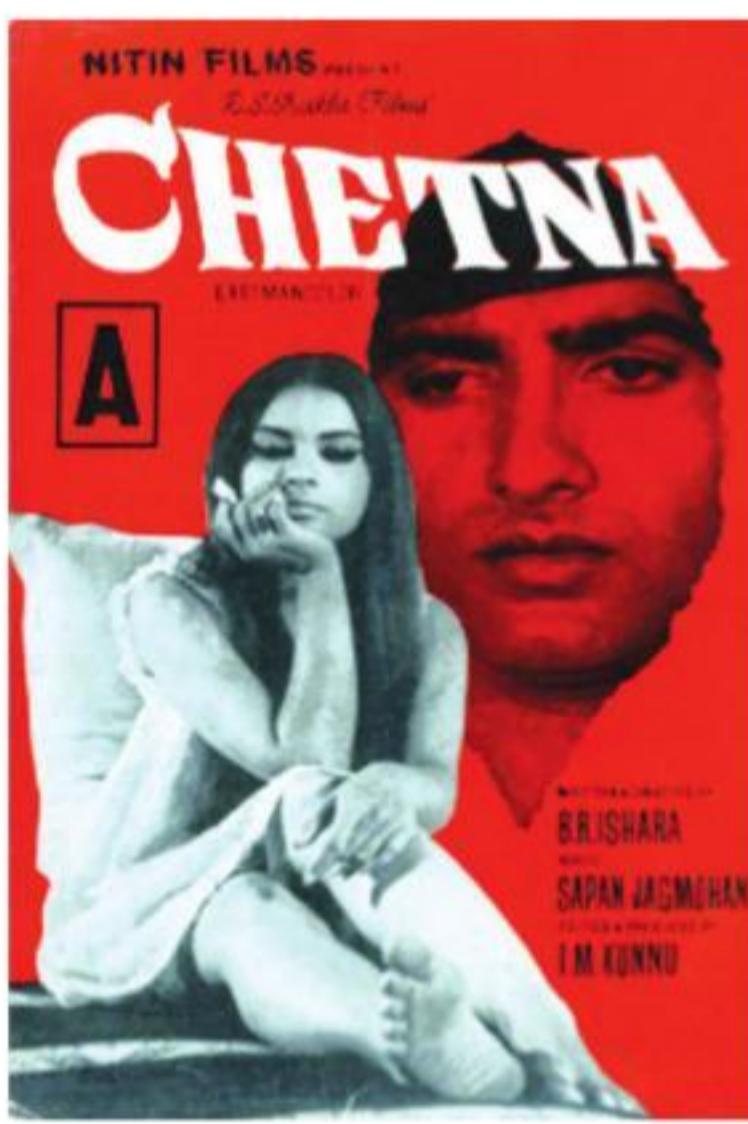
ఇంటికి తిరిగి వచ్చిన అనిల్ సీమను చూసి భయపడతాడు. విపరీతంగా తాగి నిషాలో ఉన్న ఆమె ఆ స్థితిలో ఎందుకుందో అతనికి అర్థం కాదు. సీమ తన స్థితి చెప్పినప్పుడు ఆమె బిడ్డకు కూడా తాను తండ్రిని అవుతానని అతను అంటాడు. సీమ దానికి జవాబుగా “మనిషి దుర్మార్గుడితో బతకవచ్చు, రాక్షసుడితో బతకవచ్చు. కాని దేవుడితో బతకలేడు” అంటుంది. అతని మంచితనం చూసిన ప్రతి క్షణం తన హేయమైన జీవితం గుర్తుకువచ్చి ఆమెను భాధ పెడుతుంది. అతను తనను అసహ్యాంచుకున్నా భరించగలదు కాని ఆ ప్రేమను భరించలేకపోతుంది. ఆమెను అసహ్యాంచుకోలేకపోవడం అనిల్ బలహీనత. అంత మంచి మనిషికి భార్యగా ఉండలేకపోవడం ఆమె బలహీనత. చివరకు విషం తీసుకుని ఆమె చనిపోతుంది.

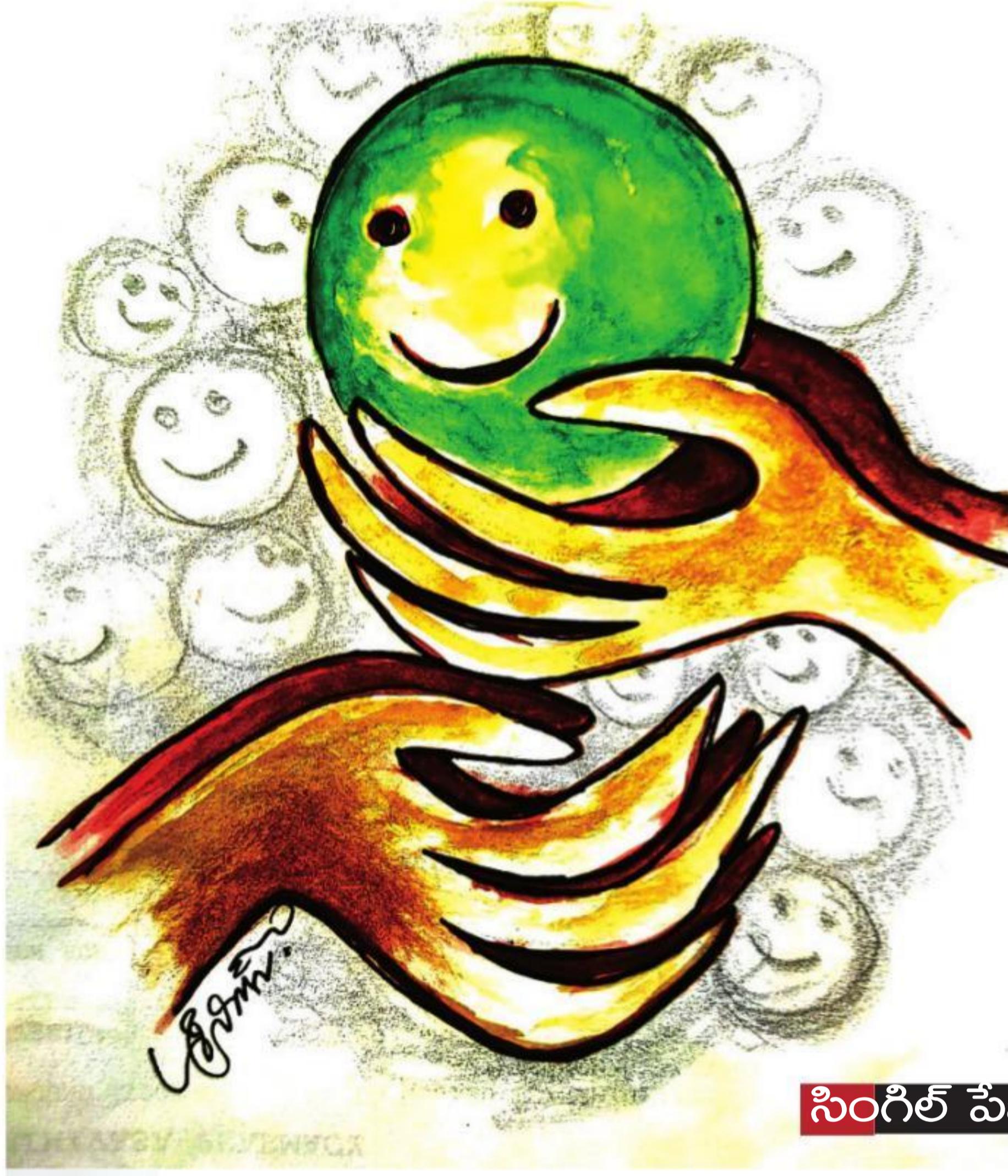
70లో ఇలాంటి ఇతివ్యతింతో సినిమా తీసిన తరువాత ఇషారాని సినీ ప్రపంచం చాలా ఎక్కువగానే కష్టపెట్టింది. సీమ పాత్రను అర్థం చేసుకోవడానికి భయపడ్డారు సినిమా చూసిన వారంతా. తన విలాసాల కోసం వేళ్లప్పుత్తి చేసే త్రైని హీరోయిన్ హోదాలో చూసి భరించలేని ప్రేక్షక సమాజం అది. పైగా అప్పటి సినిమా విలువలను బట్టి ఈ చిత్రంలో హీరోయిన్ కాళ్లను నగ్గంగా చూపించినందుకు సినిమాకు A సర్టిఫికేట్ ఇచ్చారు. హీరోయిన్ పాత్ర ఒక వేళ్ల అయినా ఎక్కుడా సభ్యతను అతిక్రమించకుండా దర్శకులు సినిమా తీసారు. కాని అదే ఆ రోజుల్లో అతి బోల్డ్ సినిమాగా చర్చకు వచ్చింది.

ఈ సినిమాలో పాత్రను ఇక్కడ “ఆమె” శీర్షిక కించ చేర్చడానికి కారణం, హిందీ సినిమాలో విభిన్నమైన త్రై పాత్రలలో దీనికి స్థానం ఉండడం. వేళ్లము సమాజమే తయారు చేస్తుంది. కొన్ని యుగాలుగా ఈ వ్యవస్థ మన మధ్యనే ఉంది. ఈ వృత్తిలో బలవంతంగా నెట్టివేయబడిన వారు

కొందరుండచ్చు. కాని ఆర్థిక కారణాల వలన, ఆకర్షణల వలన ఈ వృత్తిలో దిగి జీవిస్తున్న వారు ఎందరో ఉన్నారు. స్త్రీ శరీరాలను వసరులుగా మార్పుకుని వేళ్లా వృత్తే కాదు ఎన్నో వృత్తులు ఈ ఆధునిక సమాజంలో కొత్తగా వెలుస్తున్నాయి. వీటన్నిటి మధ్య మనం వేళ్లము చూసే దృష్టిలో మాత్రం మార్పులేదు. వారిని సైతికంగా పతనమైన వారిగానే చూస్తాం. లేదా వంచనకు గురయిన వారిగానే చూడడానికి ఇష్టపడతాం. మనం సృష్టించిన అనైతిక వ్యవస్థనే ఇష్ట పూర్వకంగా స్వీకరించే వారిని భరించలేని మన హిపోక్రెసీ ని ప్రశ్నించే ఈ సీమ పాత్ర అంటే నాకు ఇష్టం. సమాజాన్ని సవాలు చేసి సమాజం అహస్తి అణిచే పాత్రగా సీమ కనిపిస్తుంది నాకు. ఇలాంటి సీమలు వివాహంలో ఉండలేరు. ఒక మగాడిని ప్రేమించినా అతనితో జీవితాన్ని గడిపి సైతికతను బలికించలేరు. ఏరి దగ్గర ఉన్న మార్గాలు రెండే... వేళ్లము ఉండిపోవడం లేదా మరణించడం, మరో ప్రత్యామ్మాయం సీమకు లేదు. సీమను తయారు చేసింది మనమే. సమాజంలో ఆర్థిక అసమానతలను పరోక్షంగానే కానీ ప్రోత్సహించేది మనమే, భౌతిక ఆసందాలను అనుభవిస్తున్న ధనిక వర్గం పట్ల గౌరవాన్ని ప్రదర్శించేది మనమే, డబ్బు అనే మాయను సప్పించింది మనమే, కన్స్యూమరిజాన్ని ప్రమోట్ చేస్తుంది మనమే. ఆకర్షణలు గుప్పించి, ఆకర్షణమైన జీవితాలను గొప్పవిగా చూపించి సీమలను తయారు చేస్తుంది మనమే. మనం తయారు చేసిన బోమ్మ మనకు సవాలు విసిరితే దెబ్బ తినే అహస్తి అనుభవించాలంటే చూడాల్సిన సినిమా చేతన. సీమలాంటి ఎందరో స్ట్రీలు మార్చెట్లల్లో సరుకుగా మారి జీవిస్తున్నారని చెప్పుకోబోయే ముందు ఆ మార్చెట్ల్లో ఎందుకు, ఎలా, ఎవరికోసం, తయారవుతుందో తెలుసుకునే శక్తి ఉంటే సీమ మనకు అర్థమవుతుంది. అతి తక్కువ భర్యతో తీసిన ఈ సినిమాలో నటినటులు అత్యాధ్యత నటనను ప్రదర్శించారు అనను కాని చాలా సినియర్గా విషయాన్ని చెప్పే ప్రయత్నం చేసారు. సీమగా రెహోనా సుల్తానా, అనిల్గా అనిల్ బిస్టాస్, స్నేహితుని పాత్రలో శత్రుపున్న సిన్హా కనిపిస్తారు. బీ ఆర్ ఇషారా చేసిన ఈ ప్రయత్నం ప్రోగ్రసివ్ ధింకింగ్ ఉన్న వారందరూ ఇప్పటికయినా చూడాలి.

ఇప్పుడేం చెబుతారా అని ఆత్మతగా
చూస్తున్నారు.

ఇక రాజురామ్ మొదలు పెట్టారు... “అందరికీ నమస్కారం! చూడండి .. మీరందరూ అనుకుంటున్నట్టు నాలో గొప్పదనం ఏమీ లేదు. ఇదంతా మా గురువు గారి దయ. వారికి నేను సదా బుఱపడి ఉంటాను. నేను చిన్నప్పుడు చాలా పేదరికంలో ఉండేవాడిని. చదువుకోవటానికి పుస్తకాలు, కొనుక్కోవడానికి డబ్బులు కూడా లేవు. నాకు చదువు మీద చాలా ఆసక్తి, ఇష్టం ఉండేది. మా ఇంట్లో ఒక గుడ్డి దీపం మాత్రమే ఎప్పుడూ వెలుగుతుండేది. వీధి లైట్ కింద చదువుకుండా మన్నా పుస్తకాలు లేవు. అలాంటి కష్ట సమయం లో.. మా చీకటి బతుకుల్లో వెలుగు తేవటానికి సూర్యకీరణంలా ఒక మహాపురుషుడు మా ఊరికి వచ్చారు. అతనే మా అందరికి గురువూ, దైవం అయ్యారు. ఏ విధంగా అంటే గురువు గారు కూడా చాలా కష్టపడి పైకి వచ్చిన వారు కావటంతో తనలాంటి వారి కోసం

ఎదయినా చేయాలనుకున్నారట.

అందుకని అతి పేదరికంలో ఉన్న మా

గ్రామాన్ని ఎంచుకొని అక్కడ ఒక

గ్రంథాలయాన్ని స్థాపించారు. వారు చదువుకున్నప్పుటి నుండి దాచి పెట్టుకున్న పుస్తకాలతో గ్రంథాలయాన్ని ప్రారంభించి.. ప్రతి నెలా తనకోచ్చే జీతంలోనుండి కొంత లైబ్రరీ కోసం, కొంత సేవా కార్యక్రమాలకు వినియోగించి మాలాంటి పేదవారి కెందరికో చదువు చెప్పి, పుస్తకాల సర్దుబాటు చేసి మమ్మల్ని పైకి తీసుకొచ్చారు. వారి సహాయం పొందిన కొందరు డాక్టర్లు, ఇంజనీర్లు, కలెక్టర్లుగా ఎంతో ఉన్నత స్థితిలోకి ఎదిగారు. నేను నాకిష్టమైన ఉపాధ్యాయ వృత్తిని ఎంచుకున్నాను. మాకింత చేసిన మా గురువు గారికి “గురుదక్షిణ”గా ఎమివ్యమంటారని నేను అడిగినప్పుడు వారు చెప్పిన సమాధానమేమిటో తెలుసా! ఎలాంటి విష్టుర పరిస్థితి ఎదురైనా వాటిని చిరునప్పుతో ఎదుర్కొవాలని, అది చెదరనివ్వుకూడదని.. అలాగే పేదరికంతో చిన్నబోయిన వారి ముఖాల్లో మీరే చిరునప్పుని చిందించాలని ... అదే నాకు అసలైన ‘గురు దక్షిణ’ అని చెప్పారు. అదే నాకు, నా శిష్యులకు మధ్య ఉన్న సక్షేప రహస్యం. శిష్యులు ఎదయినా తప్ప చేస్తే తిట్టుకుండా ముందుగా నవ్వుతూనే సరిదిద్దుటానికి ప్రయత్నించాలని తెలియచేసారు. నేను అదే పాటిస్తా నా శిష్యుల్ని తీర్చిదిద్దుతున్నాను. పిల్లలు కూడా చక్కగా చదువు కుంటున్నారు...” అంటూ నవ్వుతూ అందరికి నమస్కరించారు.

“ఈ అభివృద్ధికి కారకులైన మీ గురువు గారి పేరేమిటో చెబుతారా!” ప్రతికా సిబ్బంది ఇదే చివరి ప్రశ్న అన్నట్టుగా అడిగారు.

“మా గురువు గారి పేరు రవికిరణ్ “ఈసారి చిరునప్పుతో పాటు వారి ముఖంలో గురువు గారిపై ఉన్న గౌరవంతో కూడిన గర్వం కదలాడింది.

- మాదారపు వాణితీ, 9247286668

గురుదక్షిణ

ఆ రోజు పారశాల అంతా కోలాహలంగా ఉంది. ప్రతికల వారంతా రాజురామ్ మాష్టారిని ఇంటరూఫ్ తీసుకునే సమయం ఆసన్నమైంది. రాజురామ్ గారికి ఇది కాస్త మొహమాటంగానే ఉన్నా వారి ముఖంలో చిరునప్పు మాత్రం ఎక్కుడికీ పారిపోకుండా స్థిరంగా ఉంది. ఆ సందడిలోనే ఇంటరూఫ్ ప్రారంభమయ్యాంది.

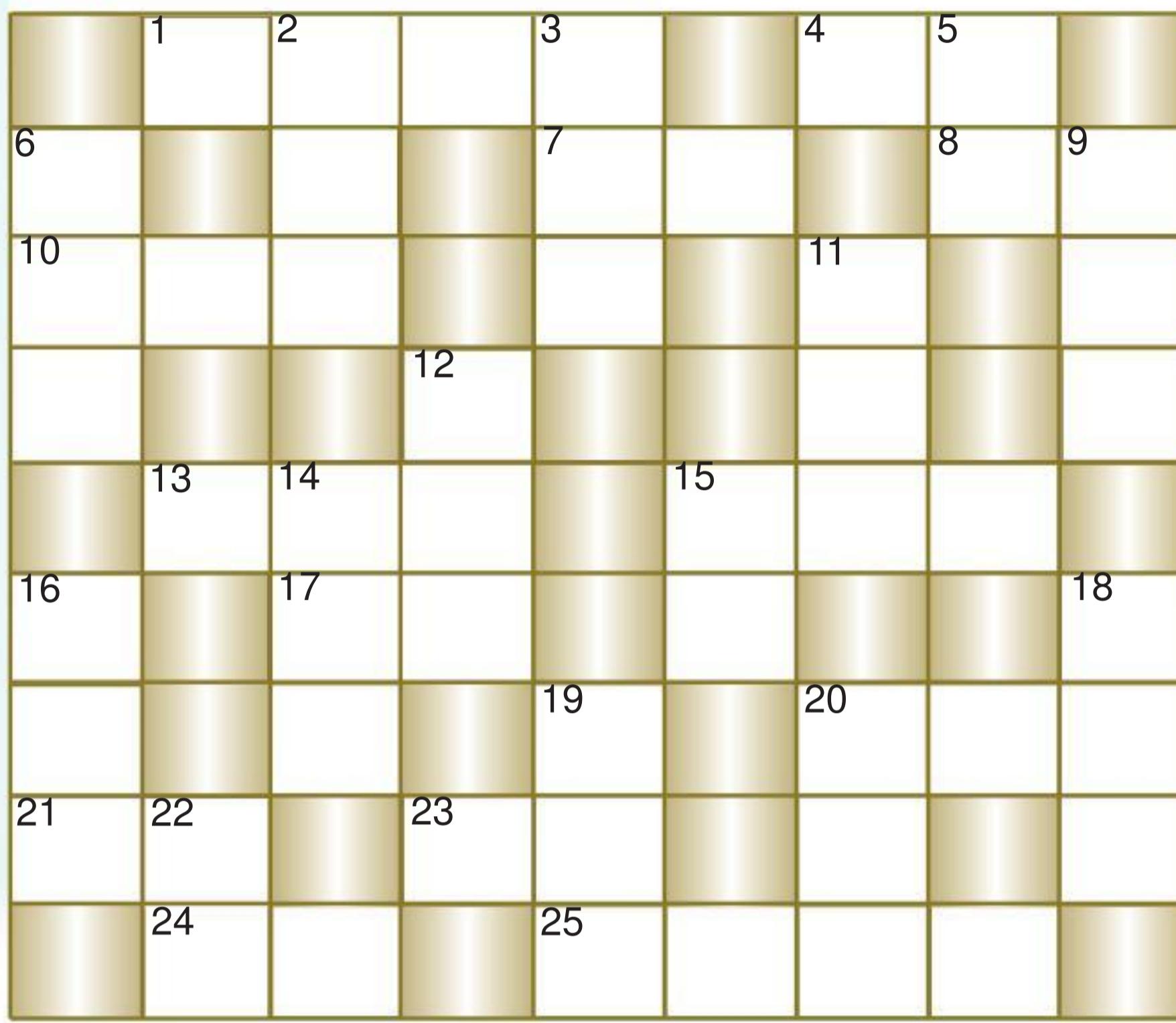
“రాజురామ్ గారూ... ఇది ఎలా సాధ్యం సార్? తెలుగు మీడియం స్యాల్టో పిల్లలకు కష్టమైన సబ్బెక్క ఇంగ్రీష్ అంటారు. అలాంటిది మీ స్యాల్టో ఇంగ్రీష్లో మంచి సోర్క తెచ్చుకుంటున్నారు.. ఎలా సార్?” అడిగారు ఒకరు.

పిల్లల్ని అడిగితే... “ఇదంతా మా మాష్టారు వల్లనే... వారిలోని చెరగని చిరునప్పు మహిమే అంటున్నారు... మిరేమంటారు..” అని మరొకరు..

“ఇటీవల రాష్ట్ర స్థాయిలో ఇంగ్రీష్ గ్రామర్ గురించి నిర్మించిన క్లిష్ట పోటీలో మీ స్యాలుకే ప్రథమ బహుమతి వచ్చింది. ఇప్పుడు మీతో ఇంటరూఫ్ కూడా ఆ సందర్భంగానే కదా” అని ఇంకోకరు... ఇలా ప్రశ్నల పరంపర ఆగకుండా సాగింది.

రాజురామ్లో ఆ ప్రశ్నల ధాటికి ఎలాంటి విసుగు లేదు. చిరునప్పుతో వారి ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పటం మొదలుపెట్టారు. స్యాల్ స్టాఫ్, పోడ్ మాస్టర్ కూడా రాజురామ్ వంక కుతూహలంగా చూడసాగారు. ఎందుకంటే వారు ఏది అడిగినా మనసులో మాట చెప్పేవారు కాదు.

వదకేళ 293 - సుధామ

ఆధారాలు

అడ్డం

1. ఒకరోజులో చేసే యజ్ఞం (4)
4. సశేషం అయితే, వుందికి ముందు చేర్చేది (2)
7. తస్తమవు, దేగిసా (2)

8. సరికొత్తది (2)
10. స్నేహం (3)
13. హలము (3)
15. కోటపై భాగం కోటకొమ్మ (3)
17. ఏరు, ప్రవేశం (2)
20. తమోగుణం (3)

21. సమంత చివరకు మాయం (2)

23. అత్యధికం (2)
24. దిక్కు (2)
25. విడిపోయిన వారి మధ్య ఆస్తుల విషయంలో జరిగేవి (4)

నిలువు

2. సంపద (3)
3. సంఘారామం (3)
5. అడవి (2)
6. బార్లు, వరుసలు (3)
9. కార్బూన్లో చిత్రంతో బాటు కనబడవలసింది (3)
11. దేనికదే, ఇతరేతరం (3)
12. పాయ, ముక్క (3)
14. కిటికీ (3)
15. అన్నం, తిండి (2)
16. మెచ్చుకోలు (3)
18. దేశప్రజలనుద్దేశించి ప్రధాని చేసేది (3)
19. ఏడుపు (3)
20. జిల్లాలో ఒక భాగం (3)
22. జనం (2)

గమనిక

► సమీక్షకోసం పుస్తకాలు పంపే రచయితలు, ప్రచురణ కర్తలు రెండు ప్రతులు పంపించాలి.

► రచయితలే సమీక్షలు రాయించి పంపకూడదు.

► పుస్తకాల మీద సమీక్షలకు సంబంధించి సంపాదకులదే తుది నిర్దయం. ఈ అంశంపై ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలకు, ఫోస్టలో సంప్రదింపులకు తావు లేదు.

చిరునామా : సోపతి, నవతెలంగాణ, ఆదివారం సంచిక, ప్లాట్ నెం. 21/1, ఎం. పెచ్. భవన్, ఆజమాబాద్, ఇండప్రియల్ ఏరియా, బాగ్లింగంపల్లి, ప్రైదరాబాద్-500020

వదకేళ- 292 జవాబు

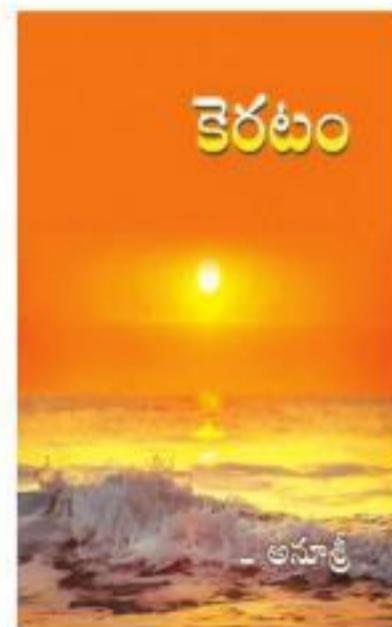
1	చి	2	మొ	3	గు	డు	4	బో
5	ఉ	త్త	మం		మృ		6	పు
		ము		7	పి	పా	స	ము
8	దే		9	అం		లు	10	వి
12	వి	దే	శ	ము		13	ప్ర	ద్యు
క			ము		14	గ్రం	త్తు	గు
15	అ		16	క	ధా	ని	17	అ
18	బో	మృ	శీ		ల		19	ఊ
		యు		20	ని	యం	త	రం

వదకేళ పజిల్ని పూర్తి చేసి కరెక్టు సమాధానాలు రాసి పంపిన వారి పేర్లు ప్రకటిస్తాం.

ఎగిసిన భావకెరటం

“కెరటం నాకు ఆదర్శం. ఎగిసి పడుతున్నందుకు కాదు. పడి లేస్తున్నందుకు” అన్నారు స్వామి వివేకానంద. ఓటమి ఎదురైతే కుంగడం, గెలుపు వరిస్తే పొంగడం కాకుండా స్థితప్రజ్ఞతతో మనులుకున్నవాడే అసలైన మనిషి. అలాంటివారు ఎలాంటి విజయామైనా పొందగలరు. జీవితాన్ని సార్థకం చేసుకోగలరు. జీవితంలో ఆనందాలను అనుభవిస్తూ ఎదుటి వారికి ఆదర్శంగా నిలబడగలరు. కవిత్వం అనేది ఎక్కడో పుట్టదు. చుట్టూ ఉన్న పరిస్థితులను గాంచి మదిసంద్రంలో ఎగిసే భావాల సమాహారమే కవిత్వమై పరిఫలించుతుంది. సంఘర్షణల నుండి, సమస్యల నుండి, స్పందనల నుండి జనించే భావమే కవిత్వం. నానమ్మ, అత్తమ్మ, అమ్మ జీవితాలే నా కవితా దృక్ప్రాలని అంటూ అక్కరాలతో చెలిమి చేస్తూ వివిధ అంశాలను తీసుకొని కవనమాలలల్లారు గౌరోజు అనూత్రీ తన “కెరటం” కవితా సంపటిలో. మరి తన మదిని తాకిన ఆ భావాల అలాచో, వాటికి వారు స్పందించిన తీరుతెన్నులేవో, కూర్చిన పద పేటిక లేవో చూసాడామా వీరి మొదటి కవితా సంపటి “కెరటం”లో.

“సహనంలో అవని” కవితలో “తనో నిశ్శబ్ద భావాల కడలినని, నిక్షిష్ట అనుభవాల సారాన్నని, సాగరమై ఘోషించే అనంత రాగాన్నని, సప్తనదుల సంగమ తరంగాన్నని, అనంత భావాల వాహిణినని తనను తాను ప్రకటించుకుంటారు. “ప్రేరణ” కవితలో “నాన్న పేరు వినబడగానే తనలో కదులుతున్న గతజ్ఞాపకాలు కన్నొటి కెరటాలై ఎగిసి పడతాయని, తనతో గడిపిన బాల్యం మళ్ళీ తిరిగిరావాలని” వ్యధాభరిత హృదయంతో ఆకంఖ్యిస్తారు. “అమ్మ”, “నీతో నేను” కవితలో అమ్ముపైమను, గొప్పదనాన్ని, అనురాగాన్ని, భార్యగా తన పొత్రను హృద్యంగా వెల్లడిస్తారు. అదే సమయంలో “తప్పేవరిదైనా శిక్ష నాకేనంటూ” నేటి సమాజంలో భార్యను నిందించే సంప్రదాయాన్ని ఎండగడతారు. “ఆత్మియతా నీ వెల ఎంత? ఎదుటివాళ్ల గుడ్డిగా నమ్మినంత!” “న్నేహమా నీ గడువెంత? నబ్బినట్టుగా నీవెంట నడిచినంత!” అంటూ “ఆత్మియత” కవితలో వాస్తవాలను నిక్కచ్చిగా ఉటంకిస్తారు. “ప్రబంధం” కవితలో “నా చెంపలమై కారే కన్నొళను చూసి, అరచేతుల్లో మోమును పొదువుకొని ఆరాధిస్తుందని, కొంగులో దాచుకున్న బెంగలన్నీ మాయం చేస్తుందని,” పుస్తకంతో తనకు గల అనుబంధాన్ని వ్యక్తికరిస్తారు. “పండుటాకులు” కవితలో “బాధ్యతను మోసి మోసి బరువెక్కిన అడుగులవి, వెలివేతకు గురై భంగపడ్డ హృదయాలవి” అంటూ వ్యధుల వెతలను,

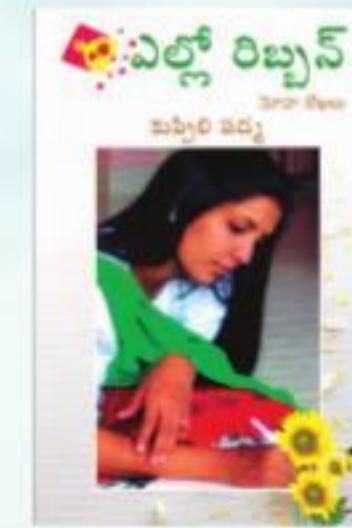
మనో వ్యధను కళ్ళకు కడతారు. **సమీక్షలు** “మట్టిలోని మాణిక్యాలు” కవితలో “రహదారిపై రంగుల చిత్రం రాలే చిల్లరతో సేదదీరుతుంది రైలు బండిలో వెన్నెలగీతం వీనులకు విందై తాకుతుంది” అని గుర్తింపులేని నైపుణ్యాలు గల మనుషుల వేదనను

ఆవిషురిస్తారు. “నాగేటి చాళ్లు” కవితలో “నాగేటి సాళ్లలో పొదిమేటి విత్తనాలతో... రైతుల స్వేదాన్ని, ఆశగా పంటకై ఎదురుచూసే రైతనులను వివరిస్తారు. “ఉదయంచే సూర్యుడు” కవితలో పచ్చనిపొలంలో ఉదయంచే సూర్యుడిగా కర్షకులను అక్కరికరిస్తారు. ప్రభుత్వాలు మారినా మారని వారి తలరాతకు చింతిస్తారు. “అందమైన కావ్యం”లో “చిన్ని చిన్ని అలకలు, చిట్టి చిట్టి కోరికలతో, ఔంపటి భయమెరుగని బాల్యం, అపురూపమైన కావ్యం” అంటారు. బాదరబంధిల్లోని చిన్న తనంను మనసుకు హత్తుకునే విధంగా వివరిస్తారు. “బతుకమ్మ పాట”లో “బంతిపూల పాట, బాల నవ్వుల పాట, తంగేడు గునుగు తామర మందారాలతో గంగమ్మ ఒడిలో ఒడిగే” బతుకమ్మను చక్కని పదాలతో కీర్తిస్తారు. “జీవితం” కవితలో “జీవితం తెలియని పాఠాలు నేర్చే గురువని, కాలంతో పాటు నడిపించే నీడని, గెలుపులా ఆశను పెంచి, ఓటమై ఓర్చు నేర్చిస్తుందని” వాస్తవాలను చిత్రికరిస్తారు. “కన్నొటి చిక్క”, చివరిపుట”, “అమెకథ”, ముగిసిన సమయం” కవితల ద్వారా జీవనసారాన్ని, మనసు ఆవేదనను, సమాజ స్థితిగతులను కళ్ళ ముందు సాక్షాత్కరింపజేస్తారు. “నేనాక పచ్చని చెట్లునైతే”, ఆకాశానికేమైందో”, “సలయేరు” కవితల ద్వారా ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని, చెట్ల ఉపయోగాలను, కాలుప్య మహమ్మారి వింత చేప్పలను ప్రతిబింబింపజేస్తారు. ఇలా... ఈ సంపటిలో సమాజంలోని సమస్యలను, కుటుంబ ఆప్యాయతలను, స్త్రీల డౌన్సుత్వాన్ని, వృత్తుల ప్రాముఖ్యతను, స్నేహ విలువలను ప్రస్తావిస్తారు. అలంతి పదాలతోనే అనుకున్న భావాన్ని పండిస్తారు. తమ భావాలను యథాతథంగా అభివ్యక్తికరిస్తారు. అవసరమైన చోట సందేశాలిస్తారు. స్నేహం, ప్రేమ, బాధ, నిర్మేచం, అనందం అన్ని స్పందనలను రంగరించి తనదైన శైలిలో కవితలుగా తీర్చిదిద్దారు. ఈ సంపటిలో 76 కవితల ముత్యాలను సరంగా కుచ్చి పారకులకు అందజేసారు. మున్ముందు వీరి కలంనుండి లోతైనా భావాలతో గాఢమైన కవిత్వం వెలువడుతుందని ఆశిస్తూ.. అభినందనలు (కెరటం, కవయిత్రి : గౌరోజు అనూత్రీ, పేజీలు : 90, వెల : రూ. 150/-, ప్రతులకు : ఇ.నెం 17-14-240/23 తిలక్ నగర్, గోదావరిభుని సెల్ : 9666688370)

- అయిత అనిత, 8985348424

ముకాణాలలో...

యెల్లో రిబ్బున్ (మోహ లేభలు), రచయిత : కుపిలి పద్మ, పేజీలు : 88, వెల : రూ. 100/-, ప్రతులకు : నవోదయ పుస్తక కేంద్రం, కాచిగుడ.

అమె (సూఫ్ రిపంతమైన మహిళల సక్కెన్ స్టోర్లు), రచయిత : వినోద్ మామిడాల, పేజీలు : 144, వెల : రూ. 130/-, ప్రతులకు : పాషా కయ్యాం, 9848216291, అన్ని ప్రముఖ పుస్తక

ఈ వారం కవిత్వం

ఆస్పద

కంటిచూపుకు కనబడే దృశ్యాల వెనక
కనబడని దృశ్యాలు అనేకం,
కాస్త లోతుగా తరచి చూస్తే
పొరలు పొరలుగా విప్పుకుంటూ,
ముసుగుదృశ్యం అదృశ్యమై
అసలుదృశ్యం స్పష్టమౌతుంది!

అలల్ల నవ్వుతూ
అల్లకల్లోలాన్ని దాచుతాం,
వెలుగును బయటకు తోడుతూ
చీకటిని ఎదలోనే దాచుతాం,
ఎదుటివారి కోసం ప్రయత్నిస్తూ
మనల్ని మనం కోల్పోతాం!

ఇంకోకరి తీయని మాటల్లో

చేదు రుచి చూసేసరికి
అనుభవం మిగిలిపోతుంది,
ఎవరో వీడిపోతుంటే
మన నీడ కూడా మాయమైపోతుంది!

ఏనాడో ఒకనాడు
ఉపైనై వచ్చే సముద్రంలో
బంటరిగా ఈదుతాము,
వాస్తవ దృశ్యాలు ఒక్కిక్కటిగా
చినుకుల్లా తడిపి పోతుంటాయి!

రాలిపోయే ఆకులను చూసి
కరిగిపోయే మనసు కారాదు,
మనలోకి మనమే వేరులా చొచ్చుకుపోయి
వసంతమై చిగురించాలి,
ఎగిరిపోయిన రెక్కల హృదయాలు
మళ్ళీ మన నీడకే చేరుకుంటాయి!

- పుట్టి గిరిధర్, 9491493170

జరిగిన గురు శిఖిరం

ఆయన

వచ్చినపుడు
అల్లినగరం పల్లెలో బుఢ పూర్ణిమ విరిసింది?
వెళ్ళిపోతుంటే
భాగ్యనగరం ముంగిట రథసప్తమి వాలింది.
ఎంతో పుణ్యాత్మకుడట..
ఆదేమో కానీ
తొంబై పదుల నాస్తికత్వం తాను
తొవ్వు పొడుగునా తారాడిన హేతువాదం తాను
మార్పు కోసం పోరాడిన మార్చిజం తాను
చరితార్థం ఆ జీవితం నిజం, చరితారథుడు తాను

కొన్నితరాలను తీర్చి దిద్దిన వ్యక్తిత్వం
పారశాల విద్యుల సంస్కృతి సౌరభం
నీతి, నిజాయితీ నిబధ్యతల సురఫిశం
వజ్ర సన్నిభ సంకల్పం, కాంతా సమీత వ్యవహారం
సోదరుల తరానికి నారాయణ నామం
శ్రీరామ రమేతి రామం
అన్నమాట వారికి సుగ్రీవాజ్జు సమం
పుత్రుల తరానికి జ్ఞానభుని
ఆదర్శ పరసీయ గురు గ్రంథం
స్నేచ్ఛ స్వాతంత్ర్యాల పరిపోషక రూపం
మనుమల తరానికి నీతికథల ఒజ్జ
ఆత్మీయ పులకింతల పాలపుంత
అడుగడుగునా అచ్చేరువిచ్చిన జనరంజకత్వం

మునిమనుమల తరానికి ముద్దు మురిపాల పిజ్జా
గోముగా తిరుగాడే ఆనంద ఆహోదాల సంత
కరోనా కాలం కాచుకున్న కనురెపుల సత్కాలక్షేపం

ఉపాధ్యాయ వర్గానికి
ఆ ఆధ్యాపకత్వం ఒక ఆచార్యత్వం
అభ్యదయ పథగమ్యం ఆ సాహితీ విశ్లేషణం
అచరణలో అందగించిన సంస్కర సౌశీల్యం
పంచకట్టులో తెల్లని తెలుగుదనపు
ఆజానుబాహుత్వం
తేనేపట్టులా ఊరించిన
విద్వత్ సభూ వాగ్ భూషణం
అనితర సాధ్యం అనుపమానం
ఆ ఉపన్యాస రురీవేగం
ఆ జీవితం ఆసాంతం
ఒక గురుదక్షిణ అంకం
నేడది ఒక వౌరిగిన మేరుగురుశిఖిరం
ఆ జీవితం ధన్యం
యశ్శివ్య అతను
సత్యం.. శివం.. సుందరం..

[ప్రముఖ విద్యావేత్త, భమ్మం గురుదక్షిణ శాండెషన్
వ్యవస్థాపక సహాయకుడు శ్రీ యస్.వి.నారాయణ గారు
19-02-21న మృతి చెందారు. ఆయన స్మృతిలో ఈ
నీరాజనం]

- డాక్టర్. యస్.జతిన్ కుమార్, 9849806281

స్వచ్ఛమైన హృదయం తాలూకా శబ్దం - మిత్రుడొచ్చిన వేళ

"When a friend calls to me From the road

I don't stand still and look around

I go up to the stone wall For a friendly visit

- Robert frost

ఇవి స్నేహానికి సంబంధించిన ఒకానోక అత్యుత్తమ కవితలోని వాక్యాలు. ఈ వాక్యాలను ఉదహరించటంలోని ఆంతర్యం ఏంటంటే మనం చర్చించబోతన్న కవితా సంపుటి కూడా స్నేహానికి సంబంధించినదే. కవి ప్రసాదమూర్తి అంతకు ముందు వెలువరించిన తన కవితా సంపుటిలో మిత్రులను గుర్తు చేసుకుంటూ రాసిన కవితల సంకలన రూపమే ఈ "మిత్రుడొచ్చిన వేళ".

మంచి మిత్రుని పిలువు వింటే చాలు చుట్టూతాడన్న ప్రపంచమంతా ఆగిపోయా ఆ ఇద్దరి సంభాషణలకు, ప్రేమలకు చిరునామాగా మారిపోతుంది. మంచి మిత్రులు దొరకడం ఒక వరం. అలా తన జీవితంలో తారాసపడ్డ మంచి మిత్రులు మధురస్మృతులను ప్రసాదమూర్తి ఇందులో పొందుపరిచారు. కవి చెప్పినట్టుగా ఎవరొచ్చిన ఏమవదు కానీ మిత్రుడొచ్చిన వేళ మాత్రం ఏదో తప్పనిసరవుతుంది. మర్మిపోలేని మధుర ఘుట్టలను ఒక్కొక్కటిగా తెరిచి ముందర పోస్తుంది.

వెంటాదే వాక్యాల్లోకి..

1. "తెరిచిన పుస్తకంలోంచి
పక్కలు బిలబిలా ఎగిరినట్టు
పగలూ రాత్రి కలిసి యుగళ గీతమైనట్టు
ఆరు బుతువులు ఏకమై
ఒక స్నేహరుతువగా వెలిగినట్టు
మిత్రుడొచ్చిన వేళ"
(మిత్రుడొచ్చిన వేళ)

"మిత్రుడొచ్చిన వేళ" అనే ఈ కవిత, ఈ కవితా సంపుటిలోని ప్రారంభ కవిత. ఈ శీర్షికనే పుస్తకం పేరుగా కూడా పెట్టురు. ఇందులో కవి డిపో జనితమైన వాతావరణాన్ని కల్పించి మిత్రుని రాకకు ఆపాదిస్తాడు. తెరిచిన పుస్తకంలోని పక్కలు ఎగరటాన్ని చెప్పటంలో కవి తన మిత్రుని రాకలోని ఆనందాన్ని చెబుతున్నాడు. సాధారణంగా మనం ఈ సన్మిహణాన్ని ఏ చేసు దగ్గరో, ఏ చెరువు దగ్గరో గమనిస్తాం. ఆ సన్మిహణం తాలూకా ఊహను కవి కవితలోకి పట్టుకొచ్చాడు. జీవితమెప్పుడూ వసంతంలా వెల్లివిరియదు. ఒక్కొ బుతువు ఒక్కొ విధం. ఎండా, వాన, పగలు, రాత్రుళ్ళో మార్పులు ఇప్పుడ్నీ ఉంటాయి. కవి కవితాత్మకంగా 'స్నేహబుతువ' అనే ఒక రూపకాన్ని జోడించాడు. నిజంగా కవి చెప్పినట్టు ఏ కాలంలోను మారనిదే స్నేహం.

2. "ఏమిటో అందరూ దేవుడికోసం కొండలెక్కుతారు
నేను స్నేహం కోసం గుండెలెక్కుతాను" (స్నేహం, పేజీ 25)

కవి హృదయాన్ని ఒక నిష్పల్యప్రదేవాలయంగా మలుచుకోమంటున్నాడు. కొండ, గుండె రెండు ఒక్కటే అంటూ స్వచ్ఛమైన హృదయం తాలూకా శబ్దాన్ని ప్రకటిస్తాడు. నిజంగా వ్యక్తి ఎంతమంది హృదయాలను గెలుచుకున్నాడు అనేదే ముఖ్యం. కవి కొండ, గుండె అనే పదాలను ప్రాస కోసం వాడినట్టుగా

అనిపించోచ్చేయో కానీ ఒక్కగా ఒదిగిన పదాలవి. దేవుడెక్కడో లేదు.

కలివిడితనమే దేవుడు. నలుగురి గుండెల్లో చిరకాలం నిలిచిపోయేదే స్నేహం.

3. "మిత్రుడూ"

కవిత్వం నిన్న రాసుకొని మరిసిపోయింది"

(అయుధానికి మెరుపువ్యౌప్పు, పేజీ

26)

ఈ మిత్రుని గూర్చి రాస్తూ ఇంత గొప్ప వాక్యాలను వారికి కానుకగా ఇచ్చారు. ఆ మిత్రుడు త్రిపురనేని శ్రీనివాస్. ఈ కవితకు పెట్టిన శీర్షికలోనేతు. శ్రీ గురించి ఒక్క మాటతో తేల్చేశాడు. నిజంగా కవిత్వాయుధాన్ని రెండు వైపులా వదునెక్కించ చూసినవాడు ఆ ఆయుధానికి మెరుపే కదా. కవిత్వమే ఊపిరై బతికి గొప్ప కవిత్వాన్ని వెలికితీసిన వాడి కోసం రాసిన ఈ వాక్యాల్లో అతిశయానికి అసలే తావు

లేదు.

4. "ఉదయం పూట వానలా వచ్చాడు

నన్న పిల్లాడిని చేసి కాసేపు ఆడుకుని పోయాడు"

(వానలా వచ్చిన స్నేహితుడు)

కుండపోతగా కురిసే వాన ముంచెత్తుతుంది. ఉదయం పూట సన్మగా కురిసే వాన ఆటలాడేలా చేస్తుంది. మిత్రుడు కూడా కవి చెప్పినట్టుగా సన్మని వానలాంటి వాడే. మిత్రుడు వస్తాడు, కలుస్తాడు, పాతరోజుల్లోకి వెళ్లారు సహజమైన విషయం. ఆ విషయాన్ని కవి కవిత్వానికి ప్రారంభించిన తీరు ఆశ్చర్యపరుస్తుంది. "పెల్లాడిని చేసి ఆడుకోవడమనే" పదప్రయోగంలో ఎంతో బలమైన వ్యక్తికరణ కనబడుతుంది. బాల్య జీవితపు సంకేతాన్ని ఈ వాక్యంలో కూర్చటం కవిత్వంలో ఆయన చేయితిరిగినతనాన్ని చూపిస్తుంది.

కవి ఇందులో తనతో చదువుకున్నవారినో, తన ఊరి వారినో పరిగణించి రాయలేదు. సాహాతీ మిత్రులున్నారు, గురు

సమానులున్నారు, చివరాకరకు తన సహచరిణిలో కూడా మిత్రుల్యాన్ని చూపించాడు. కవి అంతరంగం చెప్పేడోకటే మంచిని కాంక్షించే వారెవ్వెనా మిత్రులే. వయసుతో స్నేహాన్ని కొలవలేము అన్నమాట ఈ పుస్తకంలోని కవిత్వంలో ధ్వనిస్తుంది.

స్నేహమయమై కురిసిన ఈ కవితా సంపుటి ద్వారా 'స్నేహం' విలువను తెలుసుకోవచ్చు. కవి తనతో కాలంతో పాటు నడిచిన మిత్రులందరిని కవిత్వంలో రికార్డు చేస్తూ తనను తాను వెతుక్కే పటం కనిపిస్తుంది. ఆయనను ఆయన వెతుక్కునే క్రమంలో మనకు పూర్తిగా దొరికిపోయాడు. ఇక్కడ స్నేహమనగానే ఓ రెండు పాటలు గుర్తుకొస్తున్నాయి. అవి

"స్నేహానికన్న మిన్న లోకాన లేదురా",

"స్నేహమేరా జీవితానికి వెలుగునిచ్చే వెన్నెల"

అక్కరాల ఈ పాటలు ఈ కవితాసంపుటికి

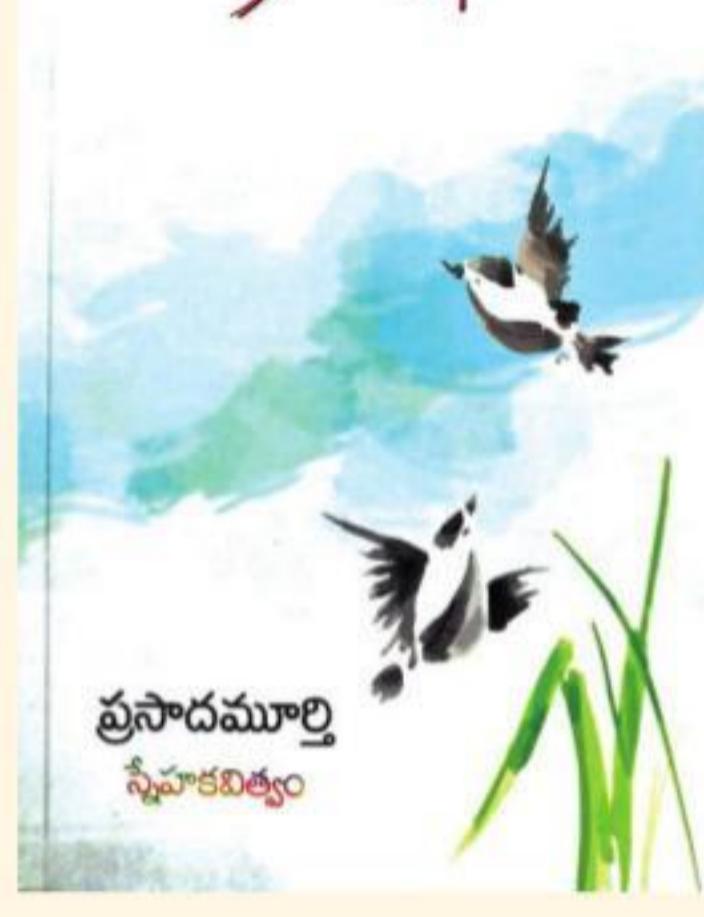
వరిస్తాయి.

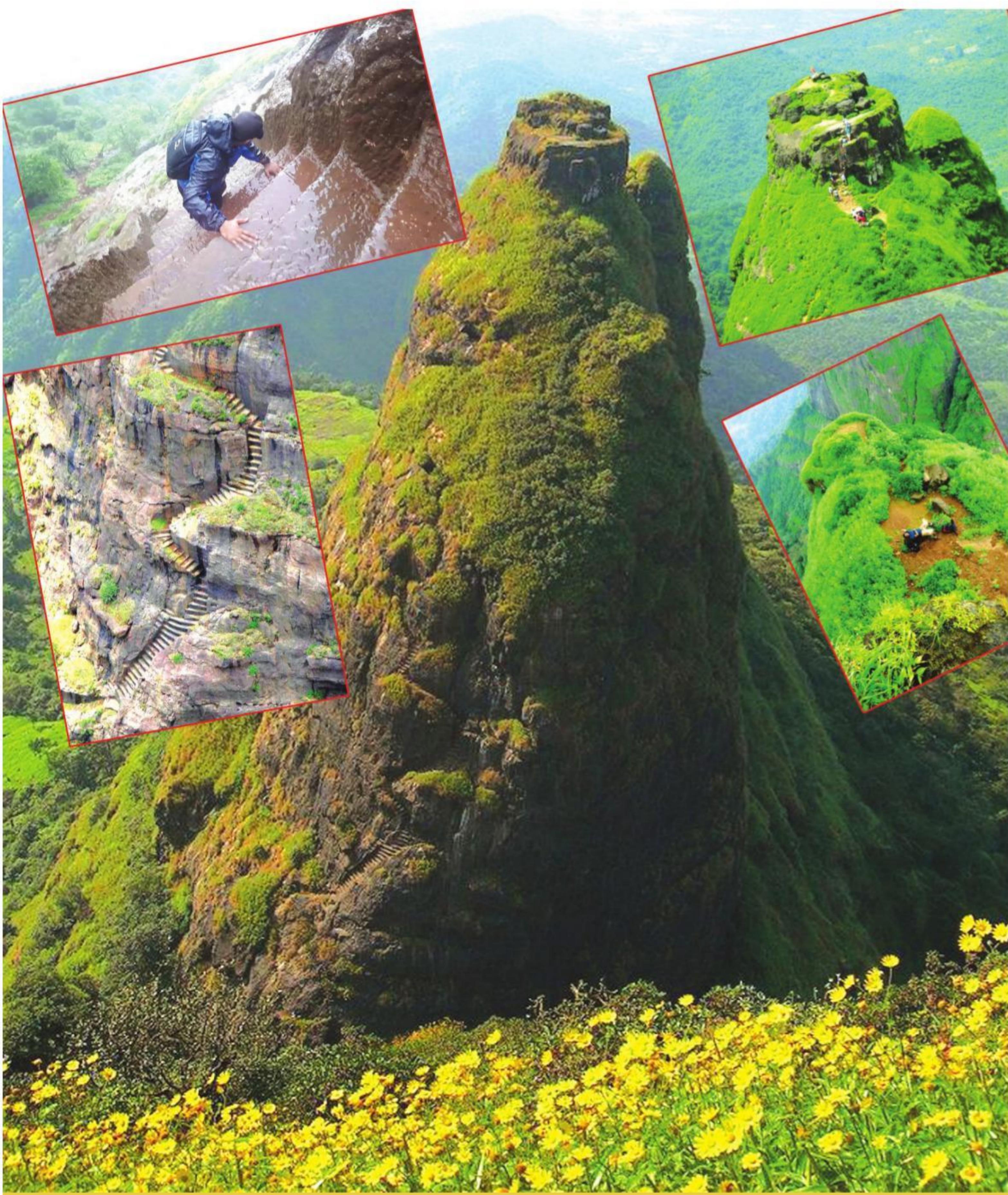
- తండ హరీష్ గాడ్,

8978439551

నిష్ఠుచోచ్చిన వేళ

త్రైక్షింగ్ ప్రియులకు ఇష్టమైన ప్రభాగర్ ఫోర్ట్

చుట్టూ పచ్చదనం.. మధ్యలో సన్నగా కోపుగా ఉన్నట్లుండే కొండ.. ఆ కొండ ఎక్కడానికి ఏటవాలు మెట్లు.. సాహసించి కొండ పైకి ఎక్కాపుంటే చుట్టూపక్కల ఉన్న అందమైన కోటలు కనిపిస్తాయి.. ఇంత అందం కనపడుతుందంటే త్రైక్షింగ్ ప్రియులు సాహసించడానికి వెనుకాడరేమో.. అదే పశ్చిమ కనుమల్లోనే కళాపతిన్ దుర్గ.. మహారాష్ట్ర రాష్ట్రలోని రాయ్యగడ్ జిల్లాలో ప్రభాగర్లాండ్ కోట వద్ద ఉన్నది. దీని ఎత్తు 2146 మీటర్లు (2250 అడుగులు), ఈ కోటని 1458 ప్రాంతంలో బహామనీ సుల్తానులు కట్టించారు. ఆ సమయంలో అహ్మద్ నగర్కు మంత్రిగా ఉన్న మాలిక్ అహ్మద్ కొంకణ దేశ రక్షణ కోసం శత్రువుల రాకను పసిగట్టేందుకు ఈ కోట నిర్మాణం చేపట్టారు.